உ

ஸ்ரீ சரஸ்வதி சகாயம்.

கதாவருஷிணி.

பெரும்பாலும், கற்பனைக் கதைகள், தேசசரித்திரங்கள்,
ஜீவிய சரித்திரங்கள், சம்பாஷணைகள், புராண இதிகாசக் கதைகள்
இவைகள் மூலமாக, சன்மார்க்கம், ஜனசாரம், இலௌகிக
வைதிக சாஸ்திரங்கள், தமிழ்க்கலை முதலியவற்றின்
ஆராய்ச்சியையும் அபிவிர்த்தியையும் ஆக்கும்

ஓர் மாதப்பத்திரிகை.

எல்லாரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே. தாயுமானவர்.

பருவம். 1.	கலியுகாப்தஞ் 5020. காளயுக்தி ஞு மாசிமீ. கொல்லமாண்டு 1094 கும்பமீ. கி. பி. 1919-ம்ஞு பிப்ரவரிமீ.	மழை 6.

விராதன் வதமும் ராகவன் துதியும்.

199-ம்—பக்கத் தொடர்ச்சி.

"நீயாதி பரம்பரமு நின்னவே யுலகங்க
ளாயாத சமயமுநின் னடியவே யயலில்லை
தீயாரி னொளித்தியால் வெளினின்றாற் றீங்குண்டோ
வீயாத பெருமாயை விளையாட்டும் வேண்டுமோ.

* திருவுறையும் மணிமார்ப! இந்த ஜகத் அத்தனையின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயமாதிகட்குப் பீஜபூதமான, முதன்மையான, பராபரவஸ்துவும் நீயாகவே யிருக்கின்றாய். சர்வ உலகங்களும் நின்னுடையனவாகவே யிருக்கின்றன. ஆய்ந்தறிய வொண்ணாத (முடியாத) பல்வேறு சமய கோடிகளும் நினது திவ்ய கமல பொற்பாதங்களையே பற்றியனவாக விருக்கின்றன. அஃதன்றி வேறயலான தொன்றைப்பற்றிய தின்று. பிரபஞ்ச சாஞ்சல்யங்களை முனிந்து நீத்த முனிவரரேறே! ஆறாறு சமயங்கடோறும் வேறு

* ஸ்ரீலக்ஷ்மி தேவி வீற்றிருக்கும்படியான அழகிய மார்பினை யுடையவனே!

வேறாகி நின்று விளையாடுமெம் மாதி யண்ணலே! ‡ ஆறத்தனையும் பல்வேறுஉற்பத்தி ஸ்தானங்களையுடையனவாய், பல்வேறுபிரதேசங்களின் வழிபாய்ந்து, பல்வேறாய தன்மையுடையனவாக விருப்பினும், கடையில் ஏகமாக விருக்கும் சமுத்திரத்தினிடமேயே ஐக்கியமாவதே போல், ஜீவப்பிரபோதோபாயத்தை முன்னிட்டு பலவேறு மகத்துக்களை ஆசிரியர்களாகவுடையதாய், பல வேறு வகுப்பாரால் பல வேறு வித்தியாசமான வந்தனை வழிபாடுடையதாய், பல வேறு நாம ரூபங்களுடையதாய், பலவேறு ஆசார தர்மத்தையுடையதாய், இருக்கப்பெற்ற இவ்வுலகிடை நிலவும் பல்வேறு சமயங்களத்தனையும் அவைகள் பிரபோதத்திற்கு உபாயமாகத் தொடர்ந்து பற்றிப் புகுவது நின் திருச்சரணாரவிந்தங்களையேயன்றோ? ¶ அன்னமா யருமறைகளறைந்த மாமறை முதல்வ! நீவையமுழுதினுக்கும் ஆதிபகவனாகவிருந்தும், வையமுழுதும் நின்னதாகவேயிருந்தும், வையமிசைவைகும்பல்வேறு சமயங்களும் நினது திருவடிகளையே பற்றி நிற்பதாக விருந்தும், வஞ்சகர் போல (கபட நெஞ்சினர் போல) ஆராரு மறியாத சூதான வெளியினில் ஒளித்துக்கொண்டிருக்கின்றாய். அவ்விதமொளித்துக் கொண்டிருத்தலின் காரணம் என்னையோ? நீ அவ்வித மொளித்துக் கொண்டிராது யாருமறிந்துகொள்ளும்படியாக வெளிப்பட்டு நின்றால் யார்க்கேனும் தீங்குண்டாய்விடுமோ? என்றும் பொன்றாத பெரிய மாயையாகிய திருவிளையாடலு முனக்கு வேண்டுமோ? வேறுபடும் சமய மெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின் விளங்கும் பரம்பொருளே! எங்கணும் நின் திருவிளையாட்டல்லால் மாறுபடுங் கருத்தொன்றுங் காணேன்.

> தாய்தன்னை யறியாத கன்றில்லை தன்கன்றை
> யாயுமறி யும்மதுபோ லாகின்றா யாகினைய
> நீயறிதி யெப்பொருளு மவையுன்னை நிலையறியா
> மாயையிது வென்கொலோ வாராதே வாவல்லாய்.

வருதற்கரியவன் போலிருந்து மிக்க எளியையாய்ப் பக்தி வலைப்பட்டு வரு மடியவர்க் கெளியோய்! வந்தாய்போல வாராதாய்! வாராதாய் போல வருவானே! இந்நிலவுலகத்துத் தன் தாயைத் தெரிந்து கொள்ளாத கன்றில்லை; தனது கன்றை யறியாத தாயுமில்லை. அதுபோல் உலகுக்கெல்லாம் தாயாக நீ யிருக்கின்றாய். உலகத்தின் தாயாகிய நீயோ யாவற்றையுமறிகின்றாய். ஆனலப்பா! அப்பொருள்களெல்லாம் நின்னை இன்ன நிலையினனென அறிகின்றதில்லையே! இம்மாயைதான் யாதோ?

---

‡ சர்வ சமய சமரஸ ஸத்பாவமாகும்.

¶ முற்காலத்து ஹம்ஸ சொரூபமாக அவதரித்து ஓதற் கரிய வேதங்களைப் பிரமனுக்குக் கருணையோடு உபதேசித்தருளிய பெருந்தகையே!

பன்னலா மென்றுலகம் பலபலவு நினையுமா
லுன்னலாற் பெருந்தெய்வ முயர்ந்துளோ ரொழுக்கன்றே
யன்னவூர் திமைமுதலா மந்தணர்மாட் டருந்தெய்வ
நின்னலா லில்லாமை நெறிநின்றார் நினையாரோ.

உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் துதிக்கலாமென்று பலபல தெய்வங்களை உத்தேசிக்குமானாலும், நின்னையன்றிப் பிறிதொரு சிறந்த தெய்வமுண்டோ? அவ்விதமுண்டென்றுசொல்லுதல் உயர்ந்தோர்களது ஒழுக்கநெறியல்லவே. பிரமனை முதலாகவுடைய மேலோர்களால் ஆராதிக்கத் தகுந்த அரிய தெய்வம் நீயல்லாற் பிறிதொன்றில்லாமையை வேதங்களறையு மொழுக்கநெறி நிற்போர் ஆராய்ந்தறிவர்.

ஒப்பிறையும் பெறலரிய வொருவாமுன் னுவந்துறையு
மப்புறையு டுறந்தடியே னருந்தவத்தா லணுகுறலா
லிப்பிறவிக் கடல்கடந்தே னினிப்பிறவே னிருவினையுந்
துப்புறழு நீர்த்தசுடர்த் திருவடியாற் றுடைத்தாய்நீ.

ஒப்புவமையு முயர்வும் சிறிது மில்லாத பேரிறையே! முன்னர் திருவுள்ளமுவந்து பள்ளி கொண்டருளிய திருப்பாற் கடலாகிய நின திருப்பிடத்தை விட்டுத் தமியேனது முற்பிறப்பின் அருந்தவப்பயனால் ஈண்டு எழுந்தருளினாய். அதனால் சம்சாரசாகரத்தைக் கடந்து ஜன்மசாபல்யமடைந்தனன். இனி நான் பிறிதொரு கருவினிற் புகாவழி பெரும்பேறு பெற்றுய்ந்தேன். தமியேனது பிறப்பிற்கு மூல காரணமாய் இரு வினைகளையும், திருப்பவழமனைய ஒளியோடிலங்கும் நினது திவ்யபாத பத்மங்களால் போக்கியருளினாய். இன்று நான் புனிதம் பெற்றேன்." என்றிவ்வண்ண மியம்பினான்.

இவ்வண்ண மன்பினோடு இயம்பிய விராதனை விளித்து ஸ்ரீமத் பிரான்,

இற்றெ லாமி யம்பினா
னிற்ற லோடு நீயிவ்வா
றுற்ற வாறு ணர்த்தெனா
வெற்றி யான்வி ளம்பினான்.

"இங்ஙனம் மகாகோர சொரூபத்தோடு அரக்கர் குழாத்து ளொருவனாய் வந்ததெங்ஙன்? அந்த வரலாறு சொல்" என்று விளம்பினான். இவ்விதம் விளம்பக் கேட்ட விராதன், தோன்றி நின்று மறைதற்றன்மையுடைய இப்பொய்யாகிய இவ்வுலக போகத்தொடக் கறும்படியாக, உண்மையான தத்துவ ஞானங்களை அளித்துக் காக்கவல்ல திருவடிகளையுடைய ஔதாரியமுடைய ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தி கேட்கும்படியாக உள்ளபடி நடந்த விருத்தாந்தங்களை உள்ளபடியே தெரிவித்தான்.

கள்ள மாய வாழ்வெலாம்
விள்ள ஞானம் வீசுதாள்
வள்ளல் வாழி கேளேனு
வுள்ள வாறு ணர்த்தினுன்.

"ஸ்ரீராம! விண்ணகத்துறையும் கந்தருவர்களில் தும்புரு என்ற கந்தருவன் நான். அப்ஸரஸ்திரிகளு ளொருவளாய அரம்பையோடு சல்லாபித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, பரமாத்ம சொரூபமே! விண்ணகத் திறைவன் ஆண்டு போந்தான். போந்த அவனை எதிர்கொண்டு உபசரியாது சல்லாபத்திடையே அழுந்திப் போயினேன். அதனுல், உபசரியாதிருந்த அபசாரத்திற்காகப் பூமிசை அரக்கர் குழாத்து ளொருவனுய்ப் பிறக்கக் கடவாயெனச் சாபமீந்தான். அந்தச் சாபத்தைத் தாங்கொணுதவனுய் க்ஷமிக்கும்படி வேண்டினேன். தமியேன் வேண்டுகோட் கிணங்கி, "பூமிசை அரக்கர் குழாத்துளொருவனுய்நீபிறந்தாலும்,ஆதியிறை லோகஸம்ரக்ஷணர்த்தமீ தசரத குமாராரா யவதரித்து வனசஞ்சாரம் பண்ணுகையில் அவரது திருவடிக் கமலங்களான், அரக்கவுருவழிய மீண்டும் சுந்தர கந்தருவ சொரூபமாய் வானகத்து வருவாய்" என்று அருளினுன் தேவர்கோன். அவனது சாபத்தால் அரக்கவுருக்கொண்டு இப்புவியில், நன்றிது தீதிது என்று நாடாது அநேக பாப கிருத்தியங்களைப் புரிந்து தீவினைகளையே சம்பாதித்துக்கொண்டேன். நல்லொழுக்க நெறிசெலுத்த நின்ற பண்டைநற் பழவினைப் பயனுன் வேத சாஸ்திரங்களையே ஆபரணமாகக் கொண்ட அழகியநின்திருவடிஅடைந்துய்யும்படி இன்றுதான் தெரிந்துகொண்டேன். முதல்வனே! துன்பக்கடலுள் புகுத்திய பாவமனைத்தையும் நீக்கி யாண்டருளிய நின்னை அறிவிலியாகிய நான் என் அஞ்ஞான அந்தகார வலியான் வருத்திய மகா அபராதத்தை க்ஷமிக்க வேண்டும்"

என்றிவ்விதம் பிரார்த்தித்துத் தன்னுலகமாகிய வானுடேகினுன் விராதன்.

முற்றும்.

சே. பகவதியானந்தம்.

குழந்தை கலியாணம்.

ஓர் குடும்ப சம்பாஷணை.

124-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி

ராகவன்:—அம்மாளண்டை பால்குடிக்கிற பாப்பாவுக்கும் நெய்க்கும் விளக்கெண்ணெய்க்கும் வித்தியாசம் தெரியாத பேதைக் குழந்தைக்கும் பாடி ஆடித் திரிகிற பாலிகைக்கும் கலியாணம் செய்வதுஎவ்வளவு லக்ஷணமான காரியம்! அந்தலக்ஷணமான காரியத்தினுல் குழந்தைகளின் சேஷ்டை

அடங்கும், ஓட்டம் அடங்கும், ஆட்டம் அடங்கும், பாட்டு அடங்கும், எல்லாம் அடங்கும். ஆனல் ஒரு குழந்தையை அடக்க இதைவிட விசேஷமான மற்ருெரு யுக்தி இருக்கிறது. என்ன தெரியுமா? அந்தக் குழந்தைக்கு அழகாய்க் கட்டின தாலியை அறுத்துவிட்டு அதன் கையில் ஒரு ஜபமாலையைக் கொடுத்துவிட்டால் அந்தக் குழந்தையிடத்துள்ள எல்லாம் அடங்கிவிடும். குழந்தையா யிருந்தாலும்திடீரென அதன் சித்தத்தில் அபார ஈஸ்வர பக்தியும் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஆண்டாள்:—நீ இப்படித்தான் அதிகப் பிரசங்கியாய்ப் பேசுவாய் போ. கல்யாணமான குழந்தைகள் எல்லோரும் விதவைகளாகத்தான் ஆய் விடுகிருர்களோ! என்னவோ, நூற்றில் ஒன்றிரண்டு ஆய்விட்டால் அதற்காகச் செல்லக் கல்யாணமே கூடாதென்று சொல்லிவிடலாமோ? நமது ஜாதியிலே அம்மாதிரிக் கல்யாணம் செய்வது அபூர்வ மாகையால் நீ இப்படிப் பேசுகிருய். உண்மையில் அதில் எவ்வளவு நன்மை யிருக்கிறது தெரியுமா?

ராகவன்:—(நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்தவன் ஆத்திரத்துடன் எழுந்துட்கார்ந்து) ஆண்டாள்! அறியாக் குழந்தைகளுக்குக் கல்யாணம் செய்யும் வழக்கத்தில் நீ என்ன நன்மையைக் கண்டுவிட்டாய்?

ஆண்டாள்:—என்ன நன்மையா! எத்தனையோ நன்மைகள் இருக்கின்றன. முதல் முதல், சிறுபெண்களுக்குக் கல்யாணம் செய்வது கண்ணுக்கு எவ்வளவு அழகா யிருக்கிறது பார். 18 வயசு 20 வயசு 30 வயசுத் தடிப் பெண்களைக் கல்யாண மணையி லிருத்திப்பார்ப்பதைவிட லக்ஷணமான சிறு குழந்தைகளை அந்த மணையில் பார்ப்பது எவ்வளவு சிங்காரமாயிருக்கிறது!

ராகவன்:—அது என்ன சிங்காரக் காட்சியோ! எனக்கு என்னவோ அது மகா கோரக் காட்சி என்றுதான் தோற்றுகிறது. உயிரில்லாத சிறு பொம்மைகளுக்குக் கல்யாணம் செய்தாலாவது நீ விரும்பும் சிங்காரக்காட்சி ஒரு மாதிரி தோன்றும். உயிருள்ள பேதைக் குழந்தைகளின் கல்யாணக் கோலத்தைப்போல் பரிதாபமான காட்சி வேறு இல்லையென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. அது எப்படி யிருந்தபோதிலும், கல்யாணம் என்பது பார்க்கிறவர்கள் கண்களுக்குச் சிங்காரமாய்த் தோற்றும்படி பெண் மாப்பிள்ளையை மணையில் உட்காரச்செய்யும் ஒரு விளையாட்டா? கல்யாணம் என்பது ஒரு பெண்ணின் ஸ்திதியையும் கதியையும் விதிக்கும் ஒரு பரிசுத்தமான சடங்கு. அது முக்கியமாய்க் கடவுளைத் தியானித்து அவரை முன்னிட்டு நிகழ்வ தாகையால் அதைப் பரிசுத்தமான சடங்கு என்று சொன்னேன். ஒரு பெண்ணின் ஸ்திதியையும் கதியையும் விதிக்கும் அவ்வளவு முக்கியமான அவ்வளவு பரிசுத்தமான சடங்கைச் செய்யும் பொழுது,

அதைப் புரிந்துகொள்ளும் பெண்ணும் பிள்ளையும் அதன் முக்கியத்தையும் பரிசுத்தத்தையும் நன்றாய் உணர்ந்தவர்களாயும், அப்படி உணர்ந்தே தாங்கள் ஒருவரை யொருவர் விவாகஞ்செய்துகொள்ளச் சம்பூரண இஷ்டமுள்ளவர்களாயும் இருக்கவேண்டியது அவசியம். விளையாட்டுக்கருத்து ஒன்றேயுள்ள சிறு குழந்தைகளை, சிறு பையன்களுக்காவது தடித்த வாலிபர்களுக்காவது தலை நரைத்த கிழவர்களுக்காவது பரிசுத்த கல்யாணம் செய்தால், அந்தக் குழந்தைகளுக்கு என்ன தெரியும்! "என்னவோ நமது தாயார் தகப்பனூர் நமக்குக் கல்யாணம் செய்கிறார்கள், நமக்கு மிகக் குசாலாய்த் தானிருக்கிறது" என்று எண்ணிக்கொள்வார்கள். தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் தாங்கள் அநுபவிக்க இருக்கும் சுகதுக்கங்களின் தன்மை தாங்கள் மணந்துகொள்ளும் புருஷர்களைப் பொறுத்தது என்று அவர்களுக்குத் தெரியுமா! அப்படித்தான் ஒருவாறு தெரிந்திருந்த போதிலும் அந்தப் பொறுப்பு எவ்வளவு முக்கியமானது என்று சரியாக உணர்வார்களா?

ஆண்டாள்:—அந்தக்குழந்தைகளுக்கு என்னதெரிந்திருந்தால் என்ன தெரியாவிட்டா லென்ன! அவர்கள் பெற்றோர்களுக்கு எல்லாந் தெரியுமல்லவா? அவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்குத்தகாதமாப்பிள்ளைகளுக்கா அவர்களைக் கொடுப்பார்கள்! தடிப்புருஷர்களையும் தலை நரைத்த கிழவர்களையும் பற்றிப் பேசினுயே. அப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளைக்கு எல்லாப் பெற்றோர்களும் தங்கள் குழந்தைகளைக் கொடுத்து விடுவார்களா? பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டாவது அல்லது வேறேதேனும் காரணத்தினுலாவது அபூர்வமாய் யாரேனும் அக்கொடிய செய்கை செய்தால் அதற்காகச் சிங்காரக் குழந்தை கலியாணமே கூடாதென்று எப்படிச் சொல்லலாம்! இதற்காகக் குழந்தை கலியாணத்தைப் பழித்தால், லக்ஷணமான பதினூறு பதினெட்டு வயசுப் பெண்களை, 60, 70 வயசுக் கிழவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் பெற்றோர்களும் இருக்கிறார்களே. இதற்கென்ன சொல்லுகிறாய்?

ராகவன்:—அப்படிக் கொடுத்திருந்தால் அந்தக் கல்யாணங்கள் கல்யாணப்பெண்களின் சம்மதத்தையும் அநுசரித்தே நடந்திருக்கவேண்டும். அந்தப்பெண்களும் தங்கள்பெற்றோர்கள் மனம்போல் கிழவர்களோடுவாழச் சம்மதித்திருக்கவேண்டும். பதினூறு பதினெட்டு வயசுள்ள எந்தப் பைத்தியக்காரி தனக்குச் சம்மதமில்லாமல் கிழவன் பக்கத்தில் கலியாண மணையில் உட்காருவாள்! கலியாணத்தின் தாற்பரியமே அறியாத சிறு குழந்தைகள்தான் தங்கள் பெற்றோர்கள் தங்களுக்கு என்னவோ தமாஷான கல்யாணம் செய்கிறார்கள், என்று வெகு குசாலாக, சுவஸ்தமாக, கிழமாப்பிள்ளை பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். வயதாகி ஆகி, யௌவனமும் வந்தால் அப்

பொழுதுதான் அவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களின் கொடுமையையும் தங்கள் பரிதாபகர ஸ்திதியையும் உணர்வார்கள்.

ஆண்டாள்:—கிழவர்களுக்கு வாழ்க்கைப்படும் பெண்கள் எல்லோரும் தாங்களே இஷ்டப்பட்டுத்தான் கல்யாணம் செய்துகொள்ளுகிறார்களோ? அநேகர் தங்கள் பெற்றோர்கள் மனங்கோணாது நடக்க வேண்டுமென்ற ஒரே காரணத்திற்காக, தங்களுக்குத் தகாத கிழவர்கள் முதலியோரை மணந்துகொள்ளுகிறார்களே யொழிய தங்கள் முழுச்சம்மதத்தோடு அவர்கள் அந்தக் கல்யாணங்களுக்கு இணங்குவதில்லை.

ராகவன்:—பணத்தாசையினாலாவது அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணத்தினாலாவது தங்கள் குழந்தைகளைக் கிழவர்கள், வியாதியஸ்தர்கள், மூடர்கள் முதலிய தகாத மாப்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கஇசையும் பெற்றோர்கள் கொடியவர்களே என்று சொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்ட கொடியவர்களாகிய பெற்றோர்கள் கொடிய மனப் போக்கிற்கும் கோணாது நடக்க வேண்டுமென்ற ஒரே காரணத்திற்காக, தங்கள் வாழ் நாள் முழுவதும் தாங்கள் வெறுக்கும் தகாத மாப்பிள்ளைகளுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யச் சம்மதிக்கும். யௌவனப் பெண்கள் முழுப் பேதைகளாயிருக்க வேண்டும், அல்லது பெற்றோர் பாசம் ஒன்றைத் தவிர வேறெவ்வித பற்று மற்ற மகா உத்தமிகளா யிருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட பேதைகளும் மகோத்தமிகளும் காணப்படுவதும் அபூர்வம். அநேகர் இருப்பதாக நீ சொன்னது பிசகு. அத்தகைய மகோத்தமிகள் அல்லது பேதைகள் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்திலேயே, ஒரு தேவதை வந்து “இந்தப் பெண்கள் தங்கள் பெற்றோர்களைத் திருப்தி செய்யும் ஒரே காரணத்திற்காகத் தங்களுக்கு இஷ்ட மில்லாத புருஷர்களையும் மணக்கச் சம்மதிக்கும் பேதைகள் அல்லது மகோத்தமிகளாக வளரப் போகிறார்கள்” என்று சொன்னால், இந்தப் பெண்கள் விவாகந்தான் எப்பொழுதும் பெற்றோர்கள் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததாயிற்றே, இவர்களுக்கு எப்பொழுது கல்யாணம் செய்தால்தானென்ன என்று அவர்களுக்கு விளையாட்டுப் பருவத்தில் விவாகம் செய்தால் ஒரு கால் அந்த விவாகத்தால் பாதகமில்லை யென்னலாம். ஆண்டாள்! பொதுவாக விவாகத்தின் உண்மைத் தன்மையும் முக்கியத்தையும் பொறுப்பையும் சரியாய் அறிகிற சக்தியும், பற்பல விஷயங்களிலும் தன் இதத்திற்கும் தன் இஷ்டத்திற்கு ஏற்ற நாயகன் இவன்தான் என்றறியும் சக்தியும் பெண்களுக்குப் பதினாறு வயதுக்கு மேற்பட்டுத்தான் உண்டாகும். விளையாட்டுப் பருவத்தில் விவாகத்தின் பொறுப்பையும் உண்மைத் தன்மையும் உணர்ந்து கொள்ள முடியவே முடியாது.

கல்யாணப்பெண் எதை உணர்ந்தாலென்ன! உணராவிட்டாலென்ன! அவளது நன்மையைக் கருதும் பெற்றோர்கள் அவளது சுகத்தைக் கருதாமல் அவளுக்குத் துக்கத்தைத் தரும் விவாகத்தையா செய்வார்கள், என்று வாதிக்கிறாய். ஆனால் தனது சுயநலத்திற்காகத்தன் செல்வக்குழந்தையை எவ்வளவு பெரிய சஞ்சலத்திற்கும் விற்றுவிடும் கொடிய பெற்றோர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். தகுந்த மணப்பருவத்தில் உலக விஷயங்களைப் பகுத்தறியக்கூடிய விற்பனம் வாய்ந்த பெண்கள் அப்படிப்பட்ட தங்கள் கொடிய பெற்றோர்கள் எண்ணங்களுக்குச் சாதாரணமாகச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். பெரும்பாலும் பெற்றோர்கள் தங்கள்பெண்களுக்குத்தகுந்த கணவர்களுக்கே மணஞ் செய்வார்களென்பது உண்மைதான். ஆனால் ஒரு புருஷன் இன்னின்ன குணங்கள், இன்னின்ன ஒழுக்கம், இவ்வளவு கல்வி முதலியவை உடையவனா யிருப்பான் என்று அவன் சிறுவனா யிருக்கும்பொழுது யாருக்குத்தான் தெரியும்? சிறு பிராயத்தில் சாத்மீகிகளா யிருப்பவர்கள் வாலிபப் புருஷர்களான பிறகு பெருந்துஷ்டர்களாகிவிடுவதும், பாலியத்தில் மிகத் துடுக்காயிருப்பவர்கள் பின்னர் பரமசாதுக்களாக மாறுவதும் உலக வியல்பே. ஒரு புருஷனது குணவொழுக்கம் முதலியவை யௌவனப்பருவத்தில்தான் சரியாக ஏற்படும். விளையாட்டுப் பருவமுள்ள பெண் குழந்தைகள் வயதுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளைகள் சிறுபையன்களே யாவார்கள். அந்த மாப்பிள்ளைப் பையன்கள் பின்னர் இப்படிப்பட்ட புருஷர்களாவார்கள் என்று, அவர்கள் குழந்தை மணப் பெண்களுக்கும் தெரியாது பெற்றோர்களுக்கும் தெரியாது. கடவுளைத் தவிர ஒருவருக்கும் தெரியாது. அன்றியும் ஒரு பெண்ணின் கணவன் அந்தப் பெண்ணின் இஷ்டத்திற்கு ஏற்றவனா யிருக்கவேண்டுமே யொழிய அவள் பெற்றோர்கள் இஷ்டத்திற்கு ஏற்றவனாய் மாத்திரம் இருப்பது போதாது. ரெவென்யூ இன்ஸ்பெக்டர் மதனகோபாலர் இருக்கிறாரே, அவருடைய யௌவனத்திற் கென்ன குறை? ஒழுக்கத்திற் கென்ன குறை? போகத்திற் கென்னகுறை? அநேக விஷயங்களில் சிறந்தவர்தான். அவருக்கு உன்னை மணஞ்செய்விக்க அம்மாளுக்கும் நாயனாவுக்கும் நிரம்பச் சம்மதம். உனக்கு மாத்திரம் என்னவோ சம்மதமில்லை. ஆகையினால் அந்த விவாக ஏற்பாடு முடிவுபெறாமல் நின்றுவிட்டது. நீ குழந்தையா யிருக்கும்பொழுது உனக்குக் கலியாணம் நடந்திருந்தால் நீ இப்பொழுது வெறுக்கும் அந்த இன்ஸ்பெக்டருக்கே ஒருகால் உன்னைக் கல்யாணம் செய்வித்திருப்பார்கள். இப்பொழுது அவரை மறுத்த உனக்கு அப்பொழுதுமறுக்க, தகுந்த புத்தியு மிராது சக்தியு மிராது.

ஆண்டாள்:—ஆமாம் அது மெய்தான். ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் நல்ல மனுஷர்தான். ஆனால் என் மனத்திற்கு என்னவோ அவர்சற்றும்

பிடித்தமில்லை.

ராகவன்:—இப்பொழுதாவது குழந்தை கலியாணத்தின் கொடுமை உனக்குத் தெரிகிறதா? இன்னுமொரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன் கேள். நமது ருக்மணி யத்தை மகன் மாசிலாமணி இருக்கிறான் பார். அவன் சிறு பையனா யிருந்தபொழுது எப்படியிருந்தான் சொல்.

ஆண்டாள்:—நல்ல சாதுவான பையனாய்த்தான் இருந்தான். அவன் அப்படியிருந்ததனால்தானே நமது தாத்தா எப்பொழுதும் அவனை அமராவதி ராஜா அமராவதி ராஜா என்றழைப்பார்.

ராகவன்:—இப்பொழுது அவன் எப்படியிருக்கிறான்பார். அவன் செய்யாத அக்கிரமமும்உண்டா? சதா தாசிவீடும் தண்ணீர்ப்புட்டியும் துஷ்ட சகவாசமுமே கதியாகக்கொண்டு திரிகிறான். அவன் இவ்வளவு ஈனனாவானென்று, முன்பு யாரேனும் கனவிலும் நினைத்தார்களா? சிறுவனாய் அமராவதி ராஜாவா யிருக்கும்பொழுது உன்னை அவனுக்குக் கல்யாணஞ்செய்து விட்டார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்ப —

ஆண்டாள்:—(சினந்து) சீ! போ அண்ணா! என்ன வார்த்தைகளைப் பேசுகிறாய்! போதும் போதும் நிறுத்து.

ராகவன்:—இல்லை ஆண்டாள்! குழந்தை கலியாணம் சிங்காரக் கலியாணம் என்று சொல்ல வந்தாயே, அதன் சிங்காரத்தையும் கொடுமையையும் விளக்கிக் காட்டுவதற்காகச் சொன்னேன். என்மேல் கோபித்துக்கொள்ளாதே. ஒருகுற்றமுமில்லாத ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டரை நீ வெறுக்கிறாயே, நீ மாசிலாமணியின் அகமுடையாளா யிருந்தால் நீ என்ன ஸ்திதியிலிருப்பாய் என்று நினைத்துப்பார். உன் நெஞ்சம் எப்படிக் கொதிக்கும்! அந்த மகா பரிதாபகர ஸ்திதியில் எப்பொழுதும் கொதிக்கின்ற உள்ளத்தோடு எத்தனையோ ஸ்திரீகள் இந்தத் தேசத்தில் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் காரணம் அறியாப் பருவ விவாகமே. சீ! குழந்தை கலியாணமா! என்ன கொடிய வழக்கம்! நீயும் அதைஆதரித்துப்பேச வந்துவிட்டாயே. குழந்தைகள் கருத்தைக் கல்விவளர்ச்சியிலும் சன்மார்க்கப்பயிற்சியிலும் செலுத்துவதும், அவர்கள் சுகதேகிகளாயும் திடதேகிகளாயும் சந்துஷ்டியான மனப் போக்குடையவர்களாயும் இருப்பதற்குத் தேகாப்பியாசம் செய்யச் செய்வதும் ஓடி யாடி விளையாடச்செய்வதும், இன்னும் அவர்கள் நன்மையை முன்னிட்ட எவ்வளவோ காரியங்களெல்லாம் செய்ய வேண்டியதிருக்க அவைகளை உபேட்சித்துவிட்டு, வா தக்ஷிணை பறிக்கும் சடங்கு, விவாகச்சடங்கு, மாமியார் வீட்டுக்குப் போகும் சடங்கு, பிரவிடைச்சடங்கு, மாமியார் மாட்டுப்பெண் சண்டைச்சடங்கு, சீமந்தச் சடங்கு, பிரசவச் சடங்கு முதலிய சடங்குகளையும் இவைகளின் விவாத்

தையும் அவர்கள் நன்கறிய இடங்கொடுத்து உபதேசிக்கவாவேண்டும்! சீச்சீ வெட்கக்கேடு! வெட்கக்கேடு!

(தொடரும்)

பெண்மை நல நாடி.

வேனிற் கள்வன்.

ஓர் புதிய பாட்டு.

(1) வில்லனுக்குப் புறங்காட்டி விண்ணை நோக்கவோ—அங்கு
வானகத்து மீனி லொன்றை வில்லா லெய்குவான்
புல்லிலைப் புளகங்கொள்ளும் புவியைப்பெண்ணிலே—அவன்
பூக்களி லெல்லாம் வாளி பதுக்கி யுள்ளான்
மெல்லெனவோர் மரநிழல் நாடி நிற்பினே—அங்கு
மணமிகு வாடை யொன்றை மெய்யி லெறிவான்
தொல்லையிது வென்னசெய்துந் தீருவ தில்லை—சகிகாள்
தீரமற்ற கள்வனடி வேனிற் செல்வன்.

(2) தனியிடம் நாடியானுந் தோப்பிற் சென்றிட்டால்—அவன்
தூதெனவே குயில்வந்து தீங்குரல் தரும்
அநியாய மென்றியானு மயலி லேகவே—அவன்
ஆம்பலங் குழலூதி அங்குவந் திட்டான்
இனியென்ன செய்வலென்று ஏங்கி நிற்பினே—அம்ம!
இனியென்ன செய்வையென் றிளித்து நிற்கிறுன்
துனியிது தோழியரே சகிப்ப தில்லை—இந்தத்
திருடனெப் போதுமெனைத் தொடர்ந் திடுவான்.

அங்கயற்கண்ணி.

கண்ணம்மாள் கதை.

183-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

அத்தியாயம். 6

நீலாம்பாள் அம்மாள் வீடு சென்றதும் சுற்றுக்கடிகத்தை ஒரு மேஜை மேல் வைத்துத் தன் மாமியைப் பார்த்து "உலைவைத்துவிட்டீர்களா?" என்றாள். உடனே அந்தமாமி தொடங்கிக்கொண்டாள் தன் பாட்டை. "ஆமாம்,

ஆமம்மா! நானா உலைவைக்க வேண்டும்! ஆமாம், அது தாண்டி சரி அதுதான் சரி, நீ ஊரிலுள்ள, அக்கா வீடு, திக்காவீடு, சொக்காவீடு, டொக்காவீடு, என்று வீடு வீடாய் நுழைந்து நுழைந்து சிரித்துச் சிரித்துக் குலுக்குக் குலுக்கிப் பிலுக்குப் பிலுக்கிப் பேசிவிட்டு அஸ்தமித்து அறுபது நாழிகைக்கப்புறம் வருவதும்! காடு வாவா, வீடு போபோ, என்கிற இந்தக் கிழவி உலைவைத்து, சோறு ஆக்கி ஒன்பது வகைக்கறி செய்து, அம்மாள் நீ வந்தவுடன் சட்டமாக வட்ட இலைபோட்டு வட்டித்து வணங்கி நிற்கவேண்டும்! அதுதாண்டி சரி! ஹா ஹாங்——"

இவ்வளவுதான் நீலாம்பாள் காதில் விழுந்தன. மௌனமாய்த் தன் மூக்கையும் உதடுகளையும் சுழித்துத் தன் கழுத்தையும் முகத்தையும் நிமிர்த்தி வெகு அலட்சியமாக, தன் மாமியை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுச் சரேலெனத்திரும்பி உட்கட்டுக்குச் சென்றாள். சென்று என்னென்னவோ தனக்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டே வீடு பெருக்கல், விளக்கேற்றல், சமையல், முதலிய வேலைகளைக் கவனிக்கலாயினாள். மாமியோ முற்கட்டிலிருந்துகொண்டே கேட்பாரின்றி குலகுலவென வார்த்தைகளைக்கொட்டி உரக்கக் கூவிக்கொண்டிருந்தாள். அது ஓய சுமார் ஒருமணி நேரமாயிற்று. அதற்குள் மருமகள் வேலைகள் பாதிக்குமேல்முடிந்தன. சுமார் 7½-மணிக்கு முன்னமே தன் சகல வேலைகளையும் முடித்துத் தன்மாமியைப் போஜனத்திற்கழைத்தாள். நீலாள் அழைத்ததற்கு நேரான பதில் ஒன்றும் பேசாமல் மாமி மறுபடியும் முன்போல் பல்லவி தொடங்கலாயினள். "நீ வந்து சாப்பிட்டால் சாப்பிட்டுத்தொலை. இல்லாவிட்டால் உன் தொண்டை வெடிக்கும்வரை கூலைத்துத் தொலை." என்று அவள் காதில் விழாதபடி சொல்லிவிட்டு நீலாள் ஒரு அறைக்குள் புகுந்தாள். நாற்காலியி லுட்கார்ந்து மேஜைமேல் சில வெள்ளைக் காகிதங்களைப் போட்டுக்கொண்டு, ஆலோசித்து, இனி ஏற்படப்போகும் பெண்கள் சங்கத்திற்கு வேண்டிய சட்டதிட்டங்களைக் கருத்தாக எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். கற்பூரவல்லி யம்மாள் வீட்டில் பெண்கள் சங்கத்தைப்பற்றிய பேச்சு எழுந்தது முதல் அதைப்பற்றிய சிந்தனையிலேயே நீலாள் ஆநந்தமயமாக மூழ்கியிருந்தாள். அவள் கொஞ்சம் நன்றாகத் தமிழ் படித்தவள். அவ்விஷயம் பலர்க்கும் தெரியும்படி தான் பேசும்பொழுதெல்லாம் பல மேற்கோட் செய்யுள்களை எடுத்துச் சொல்லி அர்த்தமும் சொல்லுவதில் தவறுவது மில்லை சலிப்பது மில்லை. பெண்கள் சங்கத்தில் தானே உண்மையில் ஒரு தலைமைபூண்டு பிரகாசித்துச் சங்கத்தை நடத்தலாம் என்பது அவள் நம்பிக்கை. ஆனால் தன்னைப்போல் அல்லது தனக்கதிகமான கல்வியுடைய கண்ணம்மாள் ஒருத்தி இருக்கிறாள், என்பது அவளுக்குத் தெரியாததல்ல. கண்ணம்மாள் எவ்வளவு படித்தவளாயினும் ஜானகி சொன்னதுபோல் ஒரு பயங்காளி, தன் கல்விப் பெருக்கத்தி

னால் சங்கத்தில் முதன்மையானவளாவது முக்கியமானவளாவது துலங்க வேண்டுமென்ற ஆசையுமற்றவள், அதற்கு வேண்டிய மனோ உறுதியும் துணிவு மற்றவள், அன்றியும் அவள் ஒரு அங்கத்தினளாகச் சங்கத்தில் சேர்வாள் என்பதும் சந்தேகம், அப்படிச் சேர்ந்தாலும் சேராவிட்டாலும் சங்க அபிவிர்த்திக்கு அவளால் இயன்றதெல்லாம் செய்வதாக வாக்களித்திருக்கிறாள், அவ்வாக்குப் பிரகாரமே செய்வாள், இவைதான் அவளிடமிருந்து தான் எதிர்பார்ப்பது, ஆகையால் சங்கத்தில் பிரதானமாகப்பிறங்குவதில்கண்ணம்மாள் தனக்குப் போட்டியாக எற்படவே மாட்டாள், என்று; எண்ணினாள் நீலாம்பாள். பாக்யத்தம்மாள் சபா நாயகியாகவும், தான் காரியதரிசியாகவும், கண்ணம்மாள் சபையில் சேர்ந்தால் அவள் உபகாரியதரிசியாகவும், அவள் சேராவிட்டால் ஜானகி அந்த உத்தியோகம் வகிக்கவும், கற்பூரவல்லியம்மாள் பொக்கிஷாதிபதியாகவும் அமைய எற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்திருந்தாள்.

சங்கத்தின் பெயர் சங்கத்தின் இடம், நோக்கங்கள், நிகழ்ச்சிகள், சங்கத்தின் அங்கத்தினர்கள், என்பவைகளைப்பற்றி முதன் முதல் எழுதி, அடித்துத்திருத்தினாள். அவைகளைச்சுத்தமாக வேறுபிரதியாகஎழுதி முன்பு எழுதியதைக் கிழித்தாள். பின்பு சுத்தப் பிரதியில் தொடர்ந்து, சங்கத்தின் சந்தா, சங்கத்தின் பரிபாலனம், என்பவைகளைப்பற்றிச்சிலவரிகள் எழுதினாள். அதில் சில அடித்தல்கள் திருத்தல்கள் முதலிய மாற்றங்கள் செய்தாள். முதலிலிருந்து எல்லாவற்றையும் சுத்தமாக வேறொரு காகிதத்தில் எழுதினாள். இதற்குள் மணிஒன்பதுக்குமேலாயிற்று. அவள் கணவன்ஜவளிக்கடையிலிருந்துபணமடங்கிய ஒருகைப்பெட்டியும்கணக்குப்புத்தகமும் தாங்கிய ஒருபையனோடும் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். அவர்வாசற்படியை மிதிப்பதற்குள் அவருடைய தாயார் தன் மருமகள் அன்றுசெய்த அக்கிரமங்களையெல்லாம் பாடம் ஒப்புவிக்கத் தொடங்கினாள். அவள் பேசப் பேச, உம்; உம், உம், உம், என உத்தரம் கொடுத்துக்கொண்டே கைப்பெட்டியிலுள்ள பணங்களை வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கணக்குப்பார்த்துக்கொண்டு பெட்டியையும் கணக்குப்புத்தகத்தையும் உள்ளே இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பத்திரமாகப் பூட்டிவிட்டுப் பையனை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார் செட்டியார். நீலாம்பாள் அறையில் சட்டங்கள் எழுதும் வேலையை மனக்கஷ்டத்தோடு நிறுத்தி, சொம்பில் ஜலம்கொணர்ந்து கணவன்கையில் கொடுத்தாள். அப்பொழுது அவள் மாமி திடீரெனத் தன்கதைகளை நிறுத்திச்சமயலறைக்குப்போய் இலையெடுத்துப்போட்டுக் கறிகள் பறிமாறலாயினள். நீலாம்பாள் உள்ளே வந்து ஒரு பாத்திரத்தில் சாதம் எடுக்கப்போனாள். "நீ போய் உன் உத்தியோகத்தையும் கணக்குகளையும் பாரடியம்மா" என்று அவள் கையைப் பற்றி அப்பாலேஇழுத்துவிட்டாள்மாமி. "நிரம்பச்சந்தோஷம்" என்று அவள்

காதுகேட்கும்படியாகவே சொல்லிவிட்டு, மருமகள் மீண்டும் அறைக்குள் வந்து சட்டம் எழுதுவதில் மேற்செல்லலாயினள். செட்டியாரோ, கால், கை, முகம் கழுவி விபூதி யிட்டுக்கொண்டு சுவரில் மாட்டப்பெற்றிருந்த ஒரு புகையடைந்த அழுக்கேறிய பழைய நடராஜர்படத்தின் முன்புநின்று "மானாட மழுவாட மங்கைசிவ காமியாட........." என்று ஒரு பாட்டுச் சொல்லி முடித்துப் போஜனத்திற்குப் போயினார். அவர் பாடும்பொழுது அவர் எண்ணமோ முக்காலே அரைக்கால் பங்கு, மறுநாள் வசூல்செய்ய வேண்டிய பணப் பாக்கிகளைப்பற்றியும் அரைக்கால் பங்கு தன் தாயார் தன் மனைவியைப்பற்றி என்னென்னவோ உளறியதைப்பற்றியும் சார்ந்திருந்தது. வாய்தான் பாடிற்றே யன்றி, கவனம் தினையளவுகூடத் தோத்திரத்திற் செல்லவில்லை.

தன் தாயார் கொட்டிய புகார்களைப் பாதி கேட்டும் பாதி கேளாமலும் வழவழவென்று அவளுக்குச் சில பதில்கள் சொல்லிக்கொண்டும், போஜனஞ்செய்து முடித்துக்கைவாயலம்பித் தெருப்புறமாகச்சென்று சற்று உலாவினார். அப்பொழுது அவர் மனைவி உள்ளேவந்து 5, 6 நிமிஷங்களில் அவசர அவசரமாகத் தன் சொந்தப் போஜன வேலையை முடித்துவிட்டு அறைக்குத் திரும்பி, கட்டிலில் படுக்கை விரித்துவிட்டுமறுபடியும் தன் பிரிய வேலையைப் பார்க்கலாயினள். சற்று நேரத்தில், வெளிக்கதவைச் சார்த்தித் தாழிட்டுச் செட்டியாரும் அறைக்குள் வந்தார். அம்மாள் வலதுகையில் பேனாவும் இடதுகையைத் தன்கன்னத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஆழ்ந்த சிந்தனையி லிருப்பதைக் கண்டார். அவரைக் கண்டதும் சட்டென எழுந்தாள். "என்ன கவர்னர் உத்தியோகம் நடக்கிறது?" என்று கேட்டார் செட்டியார். "என்னசெய்கிறாய்?" என்று அவர்கேட்பார், உடனே எல்லா விவரங்களையும் சொல்லவேண்டும், என்று எண்ணியிருந்த நீலாம்பாளுக்கு இப்பொழுது கோபம் பொங்கி எழுந்தது. என்றாலும் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தாள். செட்டியார் மேஜைமேலிருந்த ஒரு காகிதத்தை எடுத்தார். அது, அன்று கற்பூரவல்லியம்மாள் வீட்டில் எழுதிய சுற்றுக்கடிதமாக இருந்தது. அதை முழுவதும் வாசித்துப்பார்த்தார். பின்பு தன் மனைவியின் முகத்தைப்பார்த்து "இது என்ன?" என்றார்.

"நான், பாலகிருஷ்ணராஜு வீட்டுப்பாக்யத்தம்மாள், கற்பூரவல்லியம்மாள் ஆகிய பலபெண்கள் சேர்ந்து, பெண்கள் முன்னேற்றமடையும்படி ஒருசங்கம் ஏற்படுத்தப்போகிறோம். அதற்காக ஏற்பட்டசுற்றுக்கடிதம்இது. அந்தச் சங்கத்தில் சேரப் பிரியமுள்ளவர்கள் அதில் கையெழுத்திடவேண்டும். இப்போது நான் சங்கத்தில் அநுசரிக்கவேண்டிய சட்டங்கள் எழுதித் தயார் செய்கிறேன். அது முடிய இன்னும் அரைமணி அல்லது ஒரு

மணி நேரம் செல்லும். அதை முடிந்துவிட்டு நான் படுக்கைக்கு வரட்டுங்களா?" என்றாள்.

"என்ன! பெண்கள் முன்னுக்கு வரும்படியா சங்கம் சேர்க்கப்போகிறாய்! முன்னுக்கு வருவதென்றால் தாசிபோல் தடியர்கள் முன்னுக்கும், வீதிகள் முன்னுக்கும், கோயில்கள் முன்னுக்கும் வந்து ஆடும்படி சங்கம் சேர்க்கப்போகிறாயோ? சரி—அளவுக்கு மிஞ்சி இங்கிலீஷ் படித்து பே. யே பாஸ்செய்து பித்தம் தலைக்கேறிய வெறியர்கள் யாருக்கேனும் உன்னைத் தள்ளியிருந்தால் நீ அந்த மாதிரியெல்லாம் முன்னுக்கு வந்து ஆடலாம். இந்த வீட்டில் அதற்கெல்லாம் சரிப்படாது. எல்லாம் கட்டிவைத்துப் படுக்கைக்குப் போ" என்றார் நீலாள் கணவன்.

"நான் இப்பொழுது இந்த வேலையை விட்டுப் போகவே முடியாது, என்று கம்பீரமாய் நாற்காலியி லுட்கார்ந்தனள் மனைவி. "எழுந்து போகிறாயா இல்லையா?" என்று அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளி இழுத்தார் செட்டியார். நீலாம்பாளுக்கு ஆத்திரமும் கண்ணீரும் பொங்கிவிட்டன. தன் கன்னத்தைத் திமிறித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டாள். அவள் தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்டிருந்த தேம்பலிலிருந்து அதிர்ந்ததிர்ந் தெழும் தொனியில் தீரமாகப் பேசலாயினள்:—

"குவலயம் தோன்றியது முதல் இந்தக் கூடலூரில் ஒருபோதும் தோன்றாத பெண்கள் சங்கம் இப்போது தோன்றப் போகிறது. அதனால் பெண்கள் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்கள் எவ்வளவோ பிரகாசமடையப் போகின்றன. இந்தச் சங்க முயற்சியையாவது! நான் கைவிடுவதாவது! அதைவிட என் உயிரை விட்டுக் கொள்ளலாம். மலைமலையாக இடையூறுகள் வந்தாலும் மனச் சோர்வடையக் கூடாது என்று இன்றைக்குக் கண்ணம்மாள் சொன்னாள். அப்படியிருக்க உங்களுக்குப் பயந்தா நான் இந்த அரிய பெரிய முயற்சியினின்று நீங்குவது! நான் எடுத்திருப்பது என்ன, துர்க்காரியமா? அல்லவே யல்ல. பின்பு என் நான் அதை விட்டுவிட வேண்டும்!'

அவள் தொனியின் அதிர்ச்சியும் அவள் கண்ணீரும் செட்டியார் மனத்தைச் சற்று இளக்கின. "நீ செய்வது சுத்த அடாத காரியம், என்று நான் சொல்லும் பொழுது, என் சொல்லுக்கு அடங்கி நடப்பதைவிட உனக்கு வேறு என்ன வேலை?" என்றனர்.

நீலாம்பாள் எழுந்து நிமிர்ந்து நின்று ஆவேசத்துடன் உத்தர முரைக்கலாயினள்:—

"நான் எடுத்திருப்பது பெரிய புண்ணிய காரியம் என்று என் மனச்சாட்சி சொல்லுகிறது. பெண்கள் வீண்வம்பளந்து விருதாவாகக் காலங்கழிப்பதைத் தடுத்து, கல்வியபிவிர்த்தியிலும் நமது அரிய மத நூல்

களிலும் அவர்களுக்கு ஆசையைப் பெருக்கி, அவர்கள் நன்மனைவியர்களாக வும், நல்ல தாயார்களாகவும் இருந்து கற்புநெறியின் நிகரற்ற மகிமையை உணர்ந்து தங்கள் குழந்தைகளைச் சன்மார்க்கத்தில் செலுத்தி நன்மணிக ளாக வளர்த்து, இந்நாடு தன் பழைய பெருமையை அடையச் செய்யும் மகோத்தமமான ஒரு காரியத்தை நான் தொடங்கியிருக்கிறேன் என்று என் மனச்சாட்சி சொல்லுகிறது. நான் முதன் முதல் என் மனச்சாட்சியின் கட் டளைப்படி நடக்கவேண்டியது எனது முதற் கடமை. அதுதான் என் முதல் வேலை. அதைக் கைவிடுவது கொடிய பாவம். நான் காரைக்காலில் பிறந்து வளர்ந்தேன். அந்தப் புண்ணிய பூமியில் நல்ல பழைய காலத்தில் காரைக் கால் அம்மையார் என்ற ஒரு அம்மணி இருந்தாள். அவள் இயற்பெயர் புனிதவதி. புனிதவதி என்றால் பரிசுத்தமான பெண் என்றர்த்தம். அவள் சிவபெருமானிடத்திலும் சிவனடியார்களிடத்திலும் உயர்ந்த பக்தி சிரத்தை யுடையவளாயிருந்தாள். அவள் கணவன் ஒருநாள் அவளுக்கு இரண்டு மாம்பழங்கள் கொடுக்க அவைகளைப் பதனமாக வைத்திருந்தாள். பின்பு சிவனடியா ரொருவர் பசியினால் மிகவருத்தப்பட்டுக் காரைக்காலம்மையா ரிடம் வந்து அமுதளிப்பா யம்மணி யென்று கேட்கவே அம்மையார் அவ ருக்கு அன்னம்படைத்து, கறியமுது இல்லாமையால் தன் கணவன் தந்த மாங்கனிகள் இரண்டில் ஒன்றை அந்த அடியவருக்கு அளித்துத் திரு ப்தி செய்தாள். இப்படிச் சிவனடியார் திருப்தியாய் அமுதுசெய்து போனபின்பு, புனிதவதியின் கணவர், வீட்டிற்குவந்து போஜனஞ்செய்யும் பொழுது மற்றொரு மாங்கனியைக் கொணர்ந்து அவர் உண்ணும்படி வைத்தாள். அவர் அந்தக் கனியைப் புசித்து, அதன் சுவையை மிகவும் விரு ம்பி மற்றொரு மாங்கனியையும் கொண்டுவரும்படி கேட்டார். காரைக்காலம் மையார் மதிமயங்கி ஒன்றுந் தோன்றாது சமையலறைக்குச் சென்று சிவ பெருமான் திருவடிகளையே தியானித்து நின்றாள். அப்பெருமான் அரு ளினால் மாங்கனி யொன்று அவள் கையில் அற்புதமாய் வந்தமர்ந்தி ருந்தது. அவள் அதைக் கொணர்ந்து கணவருக்கு அளிக்க, அவர் அதைப் புசித்து அதன் அற்புதமான சுவையை அறிந்து "இது நான் தந்த கனியல்ல; ஏது உனக்கு இவ்வளவு மதுரமான கனி?" என்று கேட்கவே, அம்மையார் நடந்த தினத்தையும் உள்ளபடி சொல் லிவிட்டாள். கணவர் அதை நம்பாதவராகி, "அப்படியானால் இதைப் போல் வேறொரு மாம்பழம் கொண்டுவா" என்று சொல்ல, புனிதவதியும் உள்ளேபோய், பரமசிவத்தைத்தியானித்து அவர் அருளால் மற்றும் ஒருகனி கொண்டு வந்து கொடுக்கவே, அவள் கணவர் ஆச்சரியத்துடன் அதைத் தன் கையில் வாங்க, கனி மாயமாய் மறைந்தது. இதைக் கண்டு கணவர்பிரமைய டைந்து தன்னிலும் தன் மனைவி மிக உயர்ந்த நிலையினளாய் இருப்பதை

நன்குணர்ந்து அவளை ஒரு தெய்வமெனக் கருதி அவள் தன்னிஷ்டப்படி சிவாராதனை முதலிய சிவகைங்கரியஞ் செய்யப் பூரண அநுமதி யளித்தார். அந்தப் புண்ணியவதியின் ஞாபகார்த்தமாக வருஷத்திற் கொருமுறை மாம்பழத் திருநாள் என்ற உற்சவம் காரைக்காலில் இன்றைக்கும் வெகு கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்தச் சரித்திரத்தைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் தமது ஒப்புவமையற்ற பெரிய புராணம் என்ற திவ்ய நூலில் அறுபத்தாறு அழகிய பாட்டுகளால் வெகுஉருக்கமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார். காரைக்காலம்மையாரும் ஒரு செட்டிப்பெண். நானும் ஒரு செட்டிப்பெண். அந்தத்தேவி பிறந்து வளர்ந்ததும் காரைக்கால். நான் பிறந்து வளர்ந்ததும் காரைக்கால். அந்த அம்மணிகைக்கொண்டது சிவனடியார் தொண்டு என்ற சற்கருமம், நான் கைக்கொண்டுள்ளது பெண்கள் கல்வி ஒழுக்க அபிவிர்த்தியைப் பற்றிய ஒரு பொது நலத் தொண்டு. அந்த அம்மையார் தன் கணவனும் அறியாமல் ஒரு சிவனடியார்க்கு அமுதிட்டாள். நான் நீங்கள் அறியவே இவ்வூரில் பெண்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாகச் சங்கமொன்று அமைக்கும் ஒரு பெரிய முயற்சியை எடுத்திருக்கிறேன். ஆனால் காரைக்காலம்மையார் கணவர் பரமதத்தனார் தன் மனைவியிடம் உள்ள உயர்ந்த இயலை அறிந்து அவள் சிவகைங்கரியத்தை ஆதரித்து இயன்ற உதவியும் புரிந்து அந்த அம்மையாரிடம் மிகுந்தவிநயமுங்கொண்டிருந்தார். நானோ உங்களுக்குச்சகலவிஷயங்களிலும் பணிந்து நடப்பவளாகவே யிருக்கின்றேன். அப்படியிருந்தும் நீங்கள் நான் எடுத்திருக்கும் மகத்தான பொதுக் காரியத்தைக் கைவிட்டுவிடும்படி சொல்லுகிறீர்கள். அது ஒரு போதும் கூடாத காரியம். ஆனாலொன்று. காரைக்காலம்மையார் தன் பக்தியின் மகிமையினால் அற்புதமான இரண்டு மாங்கனிகளைக் கொணர்ந்ததுபோல என்னால் கொண்டுவர முடியமா என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஆனால் நான் காரைக்காலம்மையாருக்குச் சமானமென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. அந்தப் பரிசுத்தவதியின் பாதத்தில் ஒட்டிய பாத தூளிக்குச் சமானமாவதற்குக்கூட நான் இன்னும் எத்தனை ஜன்மங்கள் எடுக்க வேண்டுமோ! இருந்தாலும், நானும் என் சகோதரிகளும் கொண்டுள்ள பெண்கள் சங்க முயற்சியினால் எங்களுக்கும் இந்த நகரத்திற்கும் இந்த நாட்டிற்கும் இனி உண்டாகப் போகிற அநேக பெரிய நன்மைகளையே எங்கள் நற்கருமத்தாற் கிடைத்த அதி மதுரமான மாம்பழங்கள் என்று சொல்லவேண்டும். இத்தகைய உயர்ந்த சற்கரும முயற்சியை நான்தொடங்கியிருக்கிறேன். இதற்குநீங்கள் ஏன் தடைசெய்கிறீர்கள். ஆனால் இதனால் நான் சோர்வடைபவள் அல்ல. புவியெல்லாம் பொடிப் பொடியாகப்போனாலும் புராதன புகழுடைய இந்தக்கூடலூரில் பெண்கள் சங்கம் பிறக்கத்தான் வேண்டும். முற்காலத்தில் புருஷர்கள் தயாள சித்தமும் சற்

கரும ஆதரிப்பும் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுதோ அதற்கு நேர் விரோதமா யிருக்கிறது. ஆகையினால்தான் இந்தத் தேசத்தில் பெண்கள் நிலைமை முன்னேற்றத்திற்கு வருவதாயிருந்தால் புருஷனுக்கு அடங்காத பெண்களால்தான் வரும்என்று இன்றுஜானகியம்மாள்சொன்னாள்போலும்: ஐயோ! நான் இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொள்வதெல்லாம் எதற்காக! கல்வியபிவிர்த்தி, கற்பு, பதிபக்தி, இல்லறமுறை, பொறுமை, சாந்தம்,முத லியவற்றில் பெண்கள் எல்லோரும் மேம்பட்டுத் துலங்கச் செய்வதற்குத் தானே. இதற்கு என் புருஷர்கள் விரோதங் காட்டவேண்டும்! ஆனால், எது எப்படியிருந்தாலும் என்ன! நாம் எடுத்துள்ள நற்காரியத்தில் சிதறாத ஊக்கங் கொண்டிருந்தால் போதும். ஊக்கந்தான் காரியஸ்தர்களுக்குக் கங் கணம், ஊக்கந்தான் அபிவிர்த்திக்கு அஸ்திவாரம், ஊக்கந்தான் காரியசித் க்கு உயிர், ஊக்க மில்லாவிட்டால் ஒன்றுமே யில்லை. ஆகையினால் நாயனு ரும்

"உடைய ரெனப்படுவ தூக்கமஃ தில்லா
ருடைய துடையரோ மற்று".

என்றனர். ஊக்கமில்லாதாருக்கு என்ன இருந்தாலும் ஒன்றும் இல்லாத வராவராம். ஊக்கமில்லாவிட்டால் எவ்விதமான ஆக்கமும் தூக்க மடைந்து விடும். ஆகையினால்தான் "ஊக்கமது கைவிடேல்" என்றனள் ஔவைப் பிராட்டியும். என்ன இடுக்கண் வந்தாலும் நான் அந்த ஊக்கத்தை உறுதியா கப் பற்றி நிற்பேன். இது நிச்சயத்திலும் நிச்சயம். ஆகையால் இந்த ராத் திரி வேளையில் சூரியன் உச்சிக்கு நேரே வந்து உக்கிரமான வெய்யிலைப் பரப்பினாலும், நான் சட்டங்களை எழுதி முடிக்காமல் படுக்கைக்குப் போக மாட்டேன். இதுதான் என்னுடைய ஒரே தீர்மானம்." என்று ஒரே மூச் சாக ஒரே உறுதியாகப் பேசி முடித்தாள் நீலாம்பாள் அம்மாள்.

அவள் கடகடகடகட வென்று பேசிய தன்மையைப் பார்த்து, அவள் கண்களிலும் அவள் நின்றுகொண்டிருந்த நிலைமையிலும் தோன்றிய மனோ வுறுதியைப் பார்த்து, செட்டியார் பிரமித்து விழித்தார். அவருக்கு இன் னது செய்வதென்று திட்டமாகத் தெரியவில்லை. காரைக்காலம்மையார் கதையை இதற்குமுன் கேட்டே யறியாத அவர், தன் மனைவி கல்விக் கடலைக் குடித்தவள் என்று எண்ணினார். அதனால் அவர் சற்று மகிழ்ந்தார் என்றுஞ் சொல்லலாம். அவர் சற்றும் அழுக்காறற்ற சித்த முடையவர். ஒரு வீணை வித்வான், வீணை வாசிப்பதில் தன்னிலும் தன் புத்திரன் பன் மடங்கு ஸ்வாரஸ்யமாக வீணை வாசிப்பதைக்கண்டு மனஞ்சகியாது உடனே அப்புத்திரனது வலக்கை விரலொன்றைத் துண்டித்துவிட்டதாகக் கேட்டி ருக்கிறோம். தம்மிலும் தமது தம்பியர் உயர்ந்த கல்விச் செல்வம் பொருட் செல்வம் முதலியன கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஏங்கும் தமையன்மார்

களையும், தம்மிடத்திற் கற்ற மாணவர்கள் தம்மைப் பார்க்கிலும் மிக உயர்ந்த பாண்டித்திய முற்றதைக் கண்டு மனம்பூரிக்கும் உபாத்தியாயர்களையும் போல், தம்மிலும் தமது மனைவியர் உயர்ந்த கல்வி யறிவுடையராயிருத்தலை ஆற்றாது வருந்தி அம்மனைவியரைக் கொடுமையாக நடத்தும் புருஷர்கள் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவரல்ல நமது செட்டியார். ஆகையினால், சற்று நன்றாகத் தமிழ் வாசித்திருந்த மனைவி தனக்குக் கிடைத்திருப்பதுபற்றி அவருக்குத் திருப்தியே. அன்றியும் நீலாம்பாள் அவருக்கு உபசாரணை வழிபாடுகளெல்லாம் மிகப்பிரியமாகச் செய்வாள். தனக்கு அந்த நகைகள் வேண்டும் இந்த நகைகள் வேண்டும் என்று அவள் அவரைக் கேட்பதேயில்லை. அவர் முன்பு எப்பொழுதும்முகமலர்ச்சியோடிருப்பாள். வீட்டுக்கணக்குகளை ஒழுங்காக எழுதிவைத்திருப்பதோடும் சிக்கனமாகச் செலவுசெய்வதோடும் பொருளை மேலும் மேலும் பெருக்குவதில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து வவ்விஷய சம்பந்தமாக அடிக்கடி தன்கணவரோடு ஆலோசித்துப்பொருட்சேகரத்தில் அவருக்கு ஊக்கத்தை வளர்ப்பாள். ஏகாந்தத்தில் வெகு மதுரமாகவும் வசீகரமாகவும் அவரிடம் பேசி அவருக்கு இன்ப மளிப்பாள் தன் பிரேரபணை எதற்கேனும் அவர் இணங்காவிடின், பற்பல நியாயங்களை வெகு இதமாக எடுத்துச் சொல்லி அநேகமாய் எப்படியாவது இணங்கச் செய்வாள். எப்படிச்சொன்னாலும் ஒருகால் அவர் இணங்காவிடினும் தன்பிரேரபணையைச் சட்டென மறந்து தன் கணவ ரிஷ்டப்பிரகாரமே விட்டுவிடுவாள். ஆகையால் அவள் செட்டியாருக்கு மிகப் பிரியமான மனைவியாகவே இருந்தாள். ஆனால், தான் என்ன சொல்லினும் கேட்காத தன் கணவன் இஷ்டத்தை அவள் ஒரே உறுதியாக இவ்வளவு தீரமாக முற்றும் மறுத்தது இதுதான் முதல் தடவை என்ன வேண்டும். ஆகையினால்தான் செட்டியாரும் பிரமித்துச் செய்வதின்னதென் றறியாமல் விழித்தார். தன் மனைவியின் கல்வியைப்பற்றி அவருக்குத் திருப்தியே என்றாலும், அவள் பெண்கள் சங்கம் அமைப்பதைப்பற்றி அவருக்குச் சற்றும் பிடித்தமில்லை. ஊரிலுள்ள பெண்கள் அவளை இந்த முயற்சியில் தூண்டியிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணினார். அப்படித் தூண்டிய முதல் தினத்திலேயே அவள் இவ்வளவு பிடிவாதமாகத் தீரஞ்சாதித்துத் தன் கணவன் இஷ்டத்திற்கு விரோதஞ் செய்கிறாளே, இனி, சங்கம் உண்டாய்விட்டால், ஊரிலுள்ள அதிகப் பிரசங்கியான அடங்காத பெண்கள் போதனையால் தன் மனைவியின் நல்லகுணமெல்லாம் முற்றும் மாறிவிடுமோ என்றஞ்சினார்.

இத்தகைய சிந்தனைகளுடன் சற்று நேரம் மௌனமா யிருந்து பின்பு அன்பான குரலில் "நீலாம்பா! நான் சொல்வதைக் கேள். இந்தச் சங்க ஏற்பாடு எனக்குப் பிடித்தமேயில்லை. நாம் சிவனே என்று நம்முடைய வீட்டுக் காரியம், நம்முடைய வியாபாரம், இவைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிரு

பதை விட்டு ஊர்வம்பை ஏன் இழுத்துப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும்! நீ நல்ல காரியஞ் செய்து பேரெடுக்க வேண்டுமானால் உன் இஷ்டப்படி, [illegible] தருமஞ் செய. காரைக்காலம்மாள் ஒரு ஆண்டிக்குச் சோறு போட்டாள். நீ ஆயிரம் ஆண்டிகளுக்குச் சோறு போட்டாலும் நான் சந்தோஷமாய்ச் சகித்திருப்பேன். மற்றப்படி பெண்களுக்குள் சங்கம் கூட்டுவதென்றால் அது குடும்பப் பெண்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட அழகல்ல. அதனால் பெருந்தொல்லைகள் வந்திடும். எல்லாம் உன்னுடைய நன்மைக்குத்தான் சொல்லுகிறேன்” என்றனர்.

“நான் என்ன புதிய மாதிரியான முயற்சியையா எடுத்திருக்கிறேன்! சென்னையிலும் இதைப்போல் மற்றும் பல பட்டணங்களிலும் எத்தனையோ பெண்கள் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் இதைப்பற்றியெல்லாம் நாளைக் காலை அல்லது இரவு விஸ்தாரமாக நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், எது எப்படியிருந்தாலும் உங்கள் உத்தரவில்லாமல நான் சங்கத்தைத் தொடங்குவேனா! ஆனால் இப்பொழுது நான் சட்டங்கள் தயார்செய்வதை மாத்திரம் தடைசெய்யாதேயுங்கள்.” என்று வேண்டினள் மனைவி.

அவள் பிடிவாதத்தைக் கண்டு செட்டியாருக்குத் திண்ணெனச் சீற்றம் பொங்கிற்று. “நான் எவ்வளவு சொன்னாலும் திருப்பித் திருப்பி எதிர்த்துப் பேசுகிறாய்! எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் குப்பையிலே எறிந்துவிட்டுத் தூங்கப்போ போ.” என்று உரக்கக் கூவினர்.

“இதை நான் எழுதி முடிக்காமல் எனக்குத் தூக்கமே வராது. வீணாக என்னோடு வாதாடாதேயுங்கள்.” என்ற பதில் எழுந்தது.

அவள்பேசி முடிப்பதற்குள் அவள் இடக்கன்னத்தில் பளீர் பளீரென இரண்டு மூன்று அறை அறைந்து விட்டார் செட்டியார். நீலாள், குப்பெனக் கண்களில் நீர் பொங்கக் கன்னத்தைத் தடவிக்கொண்டே தேம்பித் தேம்பி ஏங்கலாயினள். என்னென்னவோ முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்த செட்டியார் “இப்பொழுதாவது போகிறாயா? இல்லையா?” என்று சீறலாயினர். இதுகாறும் நின்றுகொண்டிருந்த நீலாள் சட்டென நாற்காலியில் உட்கார்ந்து தன் ஆடையை முகத்தில் வைத்துக்கொண்டு முன்னிலும் அதிகமாகத் தேம்பலாயினள். செட்டியார் அவளைப் பற்றி அறைக்கு வெளியே உந்த முயற்சித்தார். அவள் திமிறித்திமிறித் தடுத்தாள். அவள் நல்ல பலசாலியுங்கூட. ஆகையால் செட்டியாரால் அவளை வெளியேதள்ள முடியவில்லை. “எப்படியேனும் தொலைந்து நாசமாய்ப் போ” என்று தீபத்தை வாயால் ஊதி அணைத்துவிட்டு ஒரு ஜமுக்காளமும் தலையணையும் மாத்திரம் எடுத்

துக்கொண்டு வெளியே வந்து தெருப்புறத்துத் திண்ணைமீது படுத்துக் கொண்டனர்.

[இன்னும் இரண்டொரு மஞ்சரியில் இக்கதை முடிவுறும்.]

வாணீதாசன்.

காயம் பிணி உற்றவர்களுக்குப் பிரதம உபசரணை.

உடற் கூறுபாடு.

இம்மஞ்சரியில் பிரசுரிக்கப்பெறும் சாஸ்திரார்த்தமான பதங்களுக்குச் சரியான ஆங்கிலப் பதங்கள் வருமாறு:—

தொடை எலும்பு அல்லது ஊர்வஸ்தி.	Femer or thigh bone.
ச்ரோணி சந்து.	Hip joint.
சந்தி பந்தனம், ஸ்நாயு அல்லது எலும்புகளை இணைத்துக்கட்டும் நார்.	Ligament.
முழங்கால்சிப்பி, அல்லது ஜான்வஸ்தி.	Patella or Knee cap.
நளகம் அல்லது ஜங்காஸ்தி.	Tibia.
சர எலும்பு, அல்லது அநுஜங்காஸ்தி.	Fibula.
கணுக்கால் எலும்பு அல்லது குல்பாஸ்திகள்.	Tarsus bones.
சாரி எலும்பு.	Astragalus.
குதிக்கால் எலும்பு.	Oscalcis.
நாவு எலும்பு.	Scaphoid.
உள் ஆப்பு எலும்பு.	Internal Cuneiform.
மத்திய ஆப்பு எலும்பு.	Middle Cuneiform.
வெளி ஆப்பு எலும்பு.	External Cuneiform.
கன எலும்பு.	Cuboid bone.
பாத எலும்புகள், அல்லது உள்ளங்கால் எலும்புகள், அல்லது பாதாஸ்திகள், அல்லது கூர்ச்சாஸ்திகள்.	Metatarsus bones.
கால்விரல் எலும்புகள் அல்லது பாதாங்குல்யஸ்திகள்.	Phalanges.

அதச்சாகை அல்லது அதக்காயம்.

தொடைஎலும்பு அல்லது ஊர்வஸ்தி. இது மேலே இடுப்பெலும்பிலிருந்து கீழே முழங்கால் வரையிலும் நீண்ட ஓர் எலும்பு. தேகத்திலுள்ள

எலும்புகளில் இதுதான் மிகப்பெரிதும் அதிக பலமுள்ளதுமாயிருக்கிறது. இதன் மத்திய பாகம் (காம்பு) சற்றுப்பருத்ததாயும் உருண்டையாயும் முன்னேக்கின வளைவுடையதாயு மிருக்கிறது. இதன் மேல்முனை உள்வளைந்து சிரோணியஸ்தியின் அடிப்புறத்திலுள்ள ஒரு ஆழமானகுழியில் பொருந்துவதற்குத் தகுந்தபடி உருண்டையான தலையுடையதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இவ்விதம் சேர்வதால் சிரோணி சந்து ஏற்படுகிறது. மேல் முனையில் உள்ள உருண்டையான தலையில் ஒரு பள்ள முண்டு. அதில் ஒரு உருண்டைச் சந்திபந்தனம் ஒட்டிக்கொண்டிக்கிறது. தலையின் கீழிருக்கிற ஸ்தானம் சுருங்கியிருக்கும். இதற்குக் கழுத்து என்று பெயர். இந்தக் கழுத்துக்கடியில் இரண்டு பிதுக்கங்கள் காணப்படும். இவ்வெலும்பின் பின்புறத்தில் ஒரு நீண்ட வரம்புண்டு. இவ்வெலும்பின் கீழருதி சிறிது விரிந்து ஜான்வஸ்தி, அல்லது முழந்தாள் பொருத்திற் கேற்றபடி இரண்டு புடைப்புகள் அமையப்பெற்றதாய் இருக்கிறது. இதில் உட்புற மிருப்பது நீண்டும் வெளிப்புற மிருப்பது அகலமாயு மிருக்கிறது.

முழங்கால்சிப்பி அல்லது ஜாநுவஸ்தி. இந்த எலும்பானது வேறு எலும்புடன் சேராமல் முழந்தாள் பொருத்தை முன்புறத்தில் அணைத்துக் காப்பதற்காக அவ்விடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இது முக்கோணவடிவுள்ள சிறிய எலும்பு. இதன் அகலமான பாகம் முழந்தாள் பொருத்தின் முன் மேல் நோக்கிச் சருமத்திற் கடியிலிருக்கிறது. நெருங்கிய பாகம் கீழ் நோக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கால் எலும்புகள் அல்லது ஜங்காஸ்திகள். முழங்கால் முதல் கணுக்கால் வரையில் நீண்டிருக்கிற இரண்டு எலும்புகள். இவ்விரண்டில் உட்புறமாயுள்ள பெரிய நீண்ட எலும்பிற்கு **நளகம் அல்லது ஜங்காஸ்தி** என்று பெயர். இவ்வெலும்பில் ஒரு கூர்மையான நீண்ட வரம்புண்டு. அது காலின் முன்புறத்தில் சருமத்திற்குக் கீழே காணப்படும். இவ்வெலும்பு முழங்கால் கணுக்கால் பொருத்தங்க ளிரண்டிலும் பிரதானமாயிருக்கிறது.

இதன் அகன்ற மேல்முனையில் தொடை எலும்பு ஊன்றி நிற்கிறது. கீழ்முனையில் ஒரு பிதுக்கமுண்டு. அது கணுக்கால் உள்முழி என்று சொல்லப்படும். இந்த முனையானது பக்கத்துச் **சாவெலும்பு அல்லது அநுஜங்காஸ்தியுடனும் சாரி** எலும்புடனும் சேர்ந்திருக்கிறது. நளகத்திற்கு வெளிப்புறமாய்க் கொஞ்சம பின்னால் இதிலும் சிறியதாயும் சன்னமாயுமுள்ள எலும்புக்குச் **சாவெலும்பு அல்லது அநுஜங்காஸ்தி** என்று பெயர். முழங்கால் பொருத்தில் இது யாதொரு சேர்க்கையு மின்றி இருக்கிறது. பெருத்து, தளமாயிருக்கிற இதன்மேல்முனை நளகத்தோடு சேர்ந்திருக்கும். இதன் கீழ்முனை நீண்டு தட்டையா யிருக்கும். இதற்குக் கணுக்கால் வெளி

முழி என்று பெயர். இது சாரி எலும்புடன் சேர்ந்திருக்கிறது. இவ்விரண்டு எலும்பிற்கும் மத்தியில் ஒரு நீள ஜவ்வு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

கணுக்கால் எலும்புகள் அல்லது குதிக்கால் எலும்புகள் அல்லது குப்பாஸ்திகள். கெட்டியானவையாகவும் குறுகியனவாகவும் உள்ள எழு எலும்புகள். இவை மேலே ஜங்காஸ்திகளேயும் கீழே பாத எலும்புகளேயும் ஒருமிக்கக் கூட்டி அவைகளுக்கு வன்மை உண்டாக்குந் தன்மை யுடையனவாயிருக்கின்றன. இந்த எழு எலும்புகளின் பெயராவன:—சாரிஎலும்பு, குதிக்கால் எலும்பு, நாவு எலும்பு, உள் ஆப்பு எலும்பு, மத்தியஆப்பு எலும்பு, வெளி ஆப்பு எலும்பு, கன எலும்பு.

பாத எலும்புகள், அல்லது உள்ளங்கால் எலும்புகள், அல்லது பாதாஸ்திகள், அல்லது கூர்ச்சாஸ்திகள். பாதத்தை அமைப்பதற்கேற்றவாறு கரதலாஸ்திகளேப்போலவே ஏற்பட்டுள்ள சிறிது நீண்ட ஐந்து எலும்புகள். இவைகளின் அடி சதுரமாயும் முனே உருண்டும் இருக்கும்.

கால்விரலெலும்புகள் அல்லது பாதாங்குல்யஸ்திகள். கைவிரல்களேப்போல் கால்விரல்களே அமைப்பதற்கென்று பெருவிரலில் இரண்டு எலும்புகளும் மற்ற நான்கில் ஒவ்வொன்றிலும் மும்மூன்று எலும்புகளும் உண்டு.

மானிட தேகத்திலுள்ள 200 எலும்புகளின் விபரம்.

1. கரோடி அல்லது சிரசு.

சிரக்கபாலம்		8	22
முகம்		14	
கழுத்து எலும்பு			1

2. முண்டம் அல்லது உடல்.

முள்ளந்தண்டு	கழுத்து	7	26
	முதுகு	12	
	இடுப்பு	5	
	5 எலும்புகள் சேர்ந்த திரிகாஸ்தி அல்லது திரிகர்ணம்	1	
	4 எலும்புகள் சேர்ந்த அநுத்திரிகாஸ்தி அல்லது பீடிகை	1	
மார்பெலும்பு அல்லது நெஞ்செலும்பு			1
பழு அல்லது விலாவெலும்புகள் அல்லது பர்சுகாஸ்திகள் (12 ஜதைகள்)			24
			74

74

அம்ஸபலகங்கள் அல்லது தோள்பட்டை எலும்புகள் 2

அக்ஷகாஸ்திகள் அல்லது காரை எலும்புகள் 2

பிரகண்டாஸ்திகள் அல்லது புஜ எலும்புகள் 2

3. ஊர்த்வசாகை அல்லது உற்காயம்.

கராஸ்திகள் அல்லது முன்கை எலும்புகள்	ஆரைகள்	2	4
	இரத்தினிகள்	2	

மணிபந்தாஸ்திகள் அல்லது மணிக்கட்டு எலும்புகள் அல்லது கைக்குளசுகள் 16

கரதலாஸ்திகள் அல்லது உள்ளங்கை எலும்புகள் 10

விரல் எலும்புகள் (விரல்கள் பத்திற்கு) 28

4, அதச்சாகை அல்லது அதக்காயம்.

ஸ்ரோணயாஸ்திகள் அல்லது கூபகாஸ்திகள் அல்லது இடுப்பெலும்புகள் 2

ஊர்வஸ்திகள் அல்லது தொடை எலும்புகள் 2

காலெலும்புகள்	ஜங்காஸ்திகள் அல்லது நளகங்கள் அநு	4
	ஜங்காஸ்திகள் அல்லது சரளஎலும்புகள்	

ஜானவஸ்திகள் அல்லது முழங்கால்சிப்பிஎலும்புகள் 2

குல்பாஸ்திகள் அல்லது கணுக்கால் எலும்புகள்	சாரி எலும்புகள்	2	14
	குதிக்கால் ,,	2	
	நாவு ,,	2	
	உள்ஆப்பு ,,	2	
	மத்தியஆப்பு,,	2	
	வெளிஆப்பு ,,	2	
	கன எலும்புகள்	2	

கூர்ச்சாஸ்திகள் அல்லது பாதாஸ்திகள் அல்லது உள்ளங்கால் எலும்புகள் 10

பாதாங்குல்யஸ்திகள் அல்லது கால்விரல் எலும்புகள் (விரல்கள் பத்திற்கு) 28

ஆக மொத்த எலும்புகள் 200

ரெ. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

மெடிக்கல் பிராக்டிஷனர், தூத்துக்குடி.

நாகப்பட்டணம் உருக்குப்பெட்டி.

ஓர் சிறு கதை.

உலகோம்பல், படைக்கலப்பயிற்சி, முதலிய அரசர்க்குரிய தொழில்களை நடாத்திய சிறப்பினால் தனது சீர்ப்புகழை எத்திசையும் பரப்பிய ராஜமாபுரம் ஜமீன்தாரின் பிரபாவத்தை நாம் விவரிக்கவேண்டியதில்லை. நமது ஜமீன் பீமபூபதி ஒருநாள் செவ்வந்திப்பொழுதில் தனது அரண்மனைக்கேகி மாடியில் உலாவியவண்ணமே பின்வருமாறு ஆலோசிக்கலானார். "மானிடவியற்கையின் விந்தையை என்னவென்று நினைக்கிறது! நவக்கிரக வக்கிரமென்று கேள்விப்பட்டுள்ளேன். ஆயினும் எனது குடிஜனங்களின் அபிப்பிராய பேதங்களுக்குமுன் கிரகவக்கிரமுங்கூட அந்நியோந்நிய ஒற்றுமை என விளங்கும். இவ்விண்ணப்பம் யாது முறையிடுகின்றது? (ஒரு காகிதச்சுருளை பிடித்துப் படிக்கிறார்.) "மகாராஜாவே! குடிகள் முன்னேற்றம் அடையுமாறு திருத்தப்பிரரேபணைகளைச் சீக்கிரம் வெளியிடவேண்டும்.' மற்றும் இம்மனு என்ன கூறுகிறது? (மற்றொரு காகிதச்சுருளைப் பிரித்துப் படிக்கிறார்) "ஜனங்கள் பக்குவமடையவில்லையாகையால் உள்ள முறையே உயர்ந்தமுறை." என்னே! இவ்விரு கட்சிக்காரருக்குமிடையில், இரட்டைப் பெண்சாதிக்காரன்போல் தவிக்கிறேனே. நான் சிறிதுகாலம் இவர்களைப் பிரிந்திருந்தால் ஒருகால் இவர்கள் ஒற்றுமை அடைவார்கள். ஆகவே எனது உயிர்த்தோழனாகிய அரச்சுனராயருடன் மாறுவேடந்தரித்து, யாத்திரையில் சிறிது காலங்கழிப்பேன்."

* * * * *

பீமபூபதி மேற்கூறியவாறு தீர்மானஞ்செய்துகொண்ட மூன்றாம்நாள் மாலை நாலு மணிக்குத் தூத்துக்குடியில் மரீனாக்தெருவில் கிருஷ்ணய்யர் காபிகிளப்பில் சலவைக்கல் மேஜையண்டை வியாபாரிகளைப்போல் மாறுவேடந்தரித்து, காபி பானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த நபர்கள் நமது ஜமீன்தாரும் அவரது உயிர்த்தோழரும் என்று அறிந்துகொள்வது ஈன்ற தாய்மார்களுக்குமே சிரமமாயிருந்திருக்கும். அவர்கள் ஆசனத்திலமர்ந்து தங்களெதிரில் தோன்றிய படகுகளில் சாமான்கள் ஏற்றுவதைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒடுங்கின மண்டையும், நிமிர்ந்த காதும்,

வெருளும் கண்களும், சிறிய மூக்கும், வெளித்தோன்றும் மேல் வாய்ப்பற்களும், பின்வாங்கின மோவாயும், வளைந்து சிறுத்த கால்களும் உடைய ஒரு மனிதன் தனது தோளில் ஒரு வெள்ளித்தட்டில் ஏதோ ஒருபொருளை வைத்து அதை ஒரு பட்டுவஸ்திரத்தால் மூடி, வெகு பரபரப்புடன், நமது வேஷதாரிகளுக்குமுன் வந்து தோன்றினான். காபி, டீ, பானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர்களை நோக்கி "கனவான்களே! ஓர் அறிக்கை. நான் ஒரு விரதம் கைக்கொண்டிருக்கிறேன். இத்தட்டில் பக்குவமாய்ச் செய்த கொழுக்கட்டைகள் வைத்திருக்கிறேன். கனவான்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு மோதகம் கொடுப்பேன். தயவுசெய்து சாப்பிடவேண்டும். இல்லாவிடில், மறுத்தவருடைய பங்காகிய கொழுக்கட்டையை நானே விழுங்கவேண்டியது வரும். இன்று, இதுவரையிலும், எழுபத்துமூன்று கொழுக்கட்டைகள் விழுங்கியிருக்கிறேன்." என்று சொல்லிக்கொண்டே வெகு மரியாதையுடன், கிளப்முன்னறையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு கொழுக்கட்டைவீதம் பரிமாறத்தொடங்கினான். பஞ்சகாலத்தில் நல்ல தருமமென்று சொல்லி நகைத்துக்கொண்டே சிலர் கொழுக்கட்டையை விழுங்கினார்கள். மூளைச்சூட்டுக்காரனென்று சிலர் மறுத்துவிட்டார்கள். மறுத்த கொழுக்கட்டைகளை மூச்சுக்காட்டாமல் வெள்ளித்தட்டுக்காரன் விழுங்கிவிட்டான். பூபதியும் ராயரும் தங்கள் பங்கை விழுங்கினபிறகு அம்மனிதனையே கவனித்திருந்து, அவன் வெளியே செல்லவும், அவனைப் பின்தொடர்ந்து போனார்கள்.

வரும்.

மங்களாகரன்.

சீதா கல்யாணம்.

பாலிகைகள் பாலர்களுக்காக எழுதப் பெற்ற பாட்டு.

விநாயகர் காப்பு.

இராகம். "பதசனிதப" என்ற நோட்டு மெட்டு.

பல்லவி.

மங்களாம்பிகை—மைந்த
எங்களுள்ளம் வா.

அநுபல்லவி.

திங்களை யணிந்த தேவன் ஜேஷ்ட புத்ர நீரனே
திரு ருப பா தம்
திருப்பதம்
திருப்பதம்
திருப்பதங்கள் துதித்திட்டோம். (மங்களாம்பிகை)

சரணங்கள்.

கஜமுகத்தோனே நான்கு
புஜம்பொலிந்தோனே
விஜய சூரன் வீர மொடுங்க விண்ணோ ரெவரு மேத்திடும்
வே லன் அண் ணன்
வேலனண்ணன்
வேலனண்ணன்
விக்ன மழிக்கும் விமலனே (மங்களாம்பிகை)

வனிதை ஜானகி—அன்னை
புனித நன்மணம்
இனிதாய் இயம்ப இணையில் எழிலார் இணையாம் விழியோ டிலங்கிடும்
ஈ சா உன் றன்
ஈசா உன்றன்
ஈசா உன்றன்
இனிய அருளை ஈயவே. (மங்களாம்பிகை)

I. ஸ்ரீராமரது பாலப்பருவம்.

நோட்டு மெட்டு. வேறு.

1. பூதலங்க ளேழிலும் புகழ்பெற் றோங்கும் புண்ணியன்
ஆதவன் குலத்து வந்த அன்பு மிக்க தசரதர்.
2. பட்ட மகிஷி கௌசல் யாவும் பத்னி ஸுமித்ரை மங்கையும்
இஷ்ட மார்கை கேகி யோடு இன்பம் நுகருந் தசரதர்.
3. உம்பர் மன்னன் றன்னைப் போரில் ஒட்டி வென்ற வீரனுஞ்
சம்பரன்செய் சமர்த்து மிக்க சண்டை வென்ற தசரதர்.
4. முத்தி மூலம் முழுதுணர்ந்த முனிவர் பல்லோர் அருளினால்
புத்ர காமேஷ்டி யாகம் செய்த புனித ரான தசரதர்.

5. தேவர் முதலா யாவருங் களிப்பை மேவ கௌசலை
ஆவல் தீர அயோத்தி நகரில் உதித்த ராமச் சந்திரன்.

6. நங்கை நற்கை கேசி யுள்ளம் நன்குவப்பி பரதனும்
மங்கை ஸ்மித்ரை மகிழச் செய்லக்ஷ்மணசத் ருக்ன மைந்தரும்.

7. பொழுதோர் வண்ணம் நாளோர் மேனி புதல்வர் நால்வர் உடைய
தொழுதே எவருந் துதிக்கத் தக்க தூய தேஜஸ் உற்றனர். [ராய்த்

8. உவகை யுடனோர் வண்ணப் பந்தை உருட்டி விட்டுத்தொடர்ந்ததை
தவழ்ந்து தவழ்ந்து தாவிப்பற்றும் தனியன் ராமச் சந்திரன்.

9. நாம மென்ன வென்று கேட்பின் நயன மிரண்டும் அசைந்திட
“ஆம” வென்று ரைத்து மகிழும் அன்பன் ராமச் சந்திரன்.

10. அன்னை யெங்கே யென்று சாவின் அன்னைமடியைஅடைந்திட்டுப்
புன்சிரிப்பும் பூரிப்புங்கொள் புனித ராமச் சந்திரன்.

11. தந்தை மடியில் தங்கி அவர்தந் தரணி யாளுந் தன்மையில்
சிந்தை யெல்லாஞ் செலுத்து கின்ற செல்வன் ராமச் சந்திரன்.

12. எண்ணிலாரத் நங்களிருக்க எழில்வி சும்பில் எய்ந்திடும்
வெண்ணிலாவை விரும்பி யழுத விமலன் ராமச் சந்திரன்.

13. விண்ணில் நின்ற வெண்ணிலாவை விளங்கு மோர்கண் ணாடியிற்
கண்ணிற் கண்டு களித்த எங்கள் காதல் ராமச்சந்திரன்.

14. தம்பி மாரோ டைந்து வயதில் தக்க வித்யா ரம்பமுற்
றெம்பிரானாய் இலங்கி நின்ற எங்கள் ராமச் சந்திரன்.

15. அன்னை யாங்கை கேசி தாதி அங்கக் கூனை நிமிர்த்திடப்
பின்னை அவள்தன் பகையைப் பெற்ற பிரிய ராமச்சந்திரன்.

கோகிலத்தொனி.

ரசிகை

ஓர் நவீன நாடகம்.

175-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

(அங்கம் 2, காட்சி 3, ரமணன், கண்ணன் ஆகிய இருவருக்கும் நிகழ் சம்பாஷணையைக் கூறுகின்றது. அக்காட்சி ஈண்டு விடப்பட்டது.)

அங்கம் 2, காட்சி 4.

(அரச புத்திரிகளின் சயனக்கிருகம். இரவு மூன்றாஞ் சாமவேளை. வசீகரி மஞ்சத்தின்மீது அயர்ந்து நித்திரை புரிகின்றாள். ரசிகை தன்

முன்றானையைத் தரைமீது விரித்துச் சயனித்திருந்தவள் சட்டென எழுந்துட்கார்ந்து கன்னத்திற் கைவைத்துத் தனக்குட் பேசுகின்றாள்:—)

இரண்டாஞ் சாமமுங் கடந்து மூன்றாஞ் சாமமும் தொடங்கலாயிற்று. கண்களை நிர்ப்பந்தித்து மூடிக்கொண்டிருந்தாலும் நித்திரை வரவில்லையே. ஐயோ! அம்மணீ! மங்களவல்லீ! தாயே! இது என்ன நூதனமான நிலைமை! பைத்தியக்காரர்களுக்குத் தான் நித்திரையே வராதென்பார்கள். எனக்குப் பைத்தியந் தான் பிடித்துவிட்டதா? பைத்தியக்காரர்கள் காரணமின்றி சிரிப்பார்களே! நானும் இத்தனை நாழிகைகளில் எத்தனையோ முறை புன்னகை புரிந்தேனே. ஆனால் அது சோகப்புன்னகை. கோடி கோடி சஞ்சலமயமான எண்ணங்கள் சித்தத்தில் சுற்றிச் சுற்றிச் சிதறுவதால் உண்டாகும் புன்னகை. புன்னகைக்குக் காரணமென்ன? சோகமா? சுகமா? சுகம், மனத்தில் எழும் ஒரு திருப்தி ஒரு மகிழ்ச்சி, ஒரு இன்பம், காரணமாகத்தான் புன்னகை தோன்றும். இரவெல்லாம் நித்திரை யற்ற கண்களிலிருந்து நீரைச் சிந்திச் சிந்தாகுலியா யிருப்பவளுக்குப் புன்னகையும் வருமா? இது என்ன புதுமைப் புன்னகையோ! இதுதான் பைத்தியப் புன்னகையோ? எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது உண்மை தானோ! சீ! பைத்தியங்கொண்டவர்களுக்குக் கண்ணில் ஜலமேது! கருத்தில் கலக்கமேது! பைத்தியங்கொண்டவர்கள் சும்மா வெறியர்களைப்போல், யாதொரு சிந்தனையு மற்று, ஆகாயத்தையும் பாராமல் பூமியையும் பாராமல், அக்கப்பக்கத்திலும் பாராமல் எதையும் பாராமல் மிரள மிரள விழித்துக்கொண்டு ஹிஹ் ஹிஹ்ஹீ என்று சிரிப்பார்கள். அதுவல்லவோ பைத்தியச் சிரிப்பு. நான் அப்படியோ இருக்கிறேன்! எத்தனை தடவை நிலவிற் சென்று சந்திரனை உற்றுப் பார்த்துப் பேசி அவனை நிந்தித் திகழ்ந்தும் வந்தித்து வாழ்த்தியும் வந்தேன்! இந்தக் கண்கள் எத்தனை சொம்பு ஜலம் கொட்டியிருக்கும்! பைத்தியக்காரர்களுக்கு இவ்வித நிலைமைகள் ஏது! ஆகையால், எனக்குப் பைத்தியமல்ல. பைத்தியங் கொண்டவர்களைப்போல் நான் நித்திரை யற்றிருந்தாலும், எனது புன்னகை பைத்தியப் புன்னகை யன்று. இது சோகப் புன்னகை, துன்பப் புன்னகை, வேதனைப் புன்னகை; கலக்கப் புன்னகை, காதற் புன்னகை;

ஐயோ! ரசிகே! கடைசியில் என்னடி சொன்னாய்! காதற் புன்னகையா! அது சுகப்புன்னகை யல்லவோடி! அந்தச் சுவர்க்கநகை உனக்கேதடி? காதலனும் காதலியும் கருத்தொருமித்ததாலெழும் கண் கலப்பு, மணம் இலிகிதம் முதலியவை மூலமாய் நிகழும் தூது, முதலியவற்றைப்பற்றி நினைந்து நினைந்து இன்பமயமாக எழும் சிந்தனையில் தோன்றும் புன்னகையல்லவோ காதற்புன்னகை! உனக்கு ஏது அந்த நகை! நீதான் உன் காதலன் வேண்டாத பாதகியாய்விட்டனையே. ஆகையால் உன் புன்னகை காதற்புன்னகையன்று. அத்தகைய நகைகொள்ளும் பெரும்பேற்றிற்கு ஏற்றவள் அதோ துயில்கின்றாள் பார். (மஞ்சத்தில் தூங்குகிற வசீகரியைக் கைவிரலாற் சுட்டிக்காட்டுகிறாள்.) ஆகையால் உன் புன்னகை காதற்புன்னகை யன்று. அது கலக்கப்புன்னகை. உன் காதலன் மனம் உன்னை உபேட்சிக்கின்றதால் உளக்குள் எழுந்துள்ள கடுமையான கலக்கம் இருக்கிறதே, அது காரணமாயெழுந்த புன்னகை. அதை ஏன் காதற்புன்னகை என்று எண்ணி வீண் மேட்டிமை கொள்ளுகின்றாய்! ஆனால் என் காதலன் என்னை இகழ்ந்தாலும் நான் என் காதலனைக் காதலிக்கவில்லையா? என்னைப் போல் காதலுருக்கங்கொண்டவள் இந்த ஜகத்திலும் இருப்பாளா? ஆகையால் எனது புன்னகையை ஏன் காதற் புன்னகையென்று சொல்லக்கூடாது! ரசிகே! திரும்பவும் சொல்லுகிறேன் கேள். காதற்புன்னகை கருத்தொருமித்த காதலருக்குத்தானுண்டு. ஆனால் நீயோ உன்காதலன் காதலைக் கவராத காதல் கொண்டனை. வேண்டுமென்றால் உன்நகையை, காதற்கலக்கப் புன்னகை என்று வைத்துக்கொள்.—சீ! இது என்ன! நான் வெறிகொண்டவளைப் போல் சிந்தித்து உளறிக்கொண்டிருக்கிறேனே. ஒரு புன்னகையைப்பற்றி இவ்வளவு வீண்கதையா! ஏது என்ன புன்னகையாயிருந்தாலென்ன! ரசிகை தன்காதலன் அன்பைப்பெறவில்லை என்பது மெய். ஐயோ! அம்மணீ! சர்வசக்தீ! சரஸ்வதீ! என் தேவீ! இதற்குத் தானா நான் இத்தனை நாள் உன்னை இறைஞ்சி நின்றேன். எங்கோயிருந்த என் இன்னுயிர் நாதனை எங்கள் பூஞ்சோலைக்கு வலிய அழைத்து வந்து, அவரது திவ்ய ரூபத்தை எனக்குக் காட்டிக் கொடுத்து என் உள்ளத்தை அவருக்குக் கவர்ந்து கொடுத்து, அத

ற்குப்பிரதியாக அவர் அகத்தை எனக்குத் தராமல் வசீகரிக்கு அளித்தனையே. இது என்ன நியாயமோ! அடி ரசிகே! இதற்காகவோ நீ பெண்ணாகப் பிறந்தனை! இந்த நிலைமையில் இன்னும் உயிரை வைத்திருக்கின்றனையே. இனி, க்ஷணப்பொழுது உனக்கு உயிர் வாழ்க்கையும் வேண்டுமா? நீ இத்தனை நாள் புரிந்த பூஜையெல்லாம் உன் நாதன் அன்பைப் பெறுவதற்காக. அப்பூஜையெல்லாம் வீண் பூஜையாய்விட்டது. அம்மம்மா! தென்றலும் நிலவும் என்னை ஏளனஞ்செய்து நகைக்கக் கண்டு அவைபால் விருப்புக் கலந்த வெறுப்புற்று வெருண்டு வெள்கித் தியங்கி யுருகி எங்கும் வேதனையில் வாழ்வதைவிட உயிர் துறப்பதே உத்தமம். என் நாதனுக்கு என்பால் அன்பில்லை என்றறிந்தபொழுதே நான் பிராணத் தியாகஞ் செய்திருக்க வேண்டியது. இத்தனை நாள் இவ்வளவு வேதனைப்படுவதற்காக இருந்தேன். இனித் தாமதிக்கலாகாது. (எழுந்து இரண்டடி வைக்கின்றாள்.) சீ! மடப்பெண்ணே! என்ன சுயகாரியப் புலியம்மா! உன் காதலின் வேதனை இவ்வளவிருந்தால் உன் நாதனது காதலின் வேதனை எவ்வளவிருக்கும்! அவர் காதலுக்குரிய வசீகரியோ விவாகத்தை வெறுத்த கன்னிகையா யிருக்கிறாள். அவரோ அவளை நினைந்து நினைந்து உருகுகிறார். உன் உயிர்க்கு உயிராகிய அவரை அப்படி வருந்த விட்டுவிட்டு உன் துயரத்தை யாற்றாது சுவஸ்தமாய் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதில் உனக்கென்னடி சுகிர்தம்? நீ என்றைக்கு உன் அகத்தை அவருக்குக் கொள்ளை கொடுத்தனையோ, அன்றுமுதல் உன் உள்ளம் உயிர் முதலிய உன் உடைமை யனைத்தும் அவருக்கே யுரியன, உனக்குச் சொந்தமல்ல. ஆதலின் உன் உயிர் உடல் உள்ளம் எதனையும் உன்னிஷ்டப்படி ஆள உனக்கு அதிகாரமில்லை. அவரது சேவைக்கே, அவரது இதத்திற்கே நீ அவற்றை உபயோகிக்கவேண்டும். இப்பொழுதோ அவர் நீ இருக்கும் அவஸ்தையிலேயே இருக்கிறார். உன் அவஸ்தை எப்படியிருந்தாலும் அவர் அவஸ்தையை அகற்றவேண்டியது உன் தவறாக்கடமை. அதனிமித்தம் வேண்டுமென்றால் நீ எவ்விதமான தியாகமும் செய்துகொள்ளலாம். அப்படியிருக்க, அவர் நிலைமையைப்பற்றிச் சற்றுஞ் சிந்தியாது, நீ மாத்திரம் உன் வேதனை

நிவர்த்தியுறச் சாகவேண்டுமென்று போகிறாயே. சீ! இவ்வளவு தானா உன் காதலின் ஆழம்!—இல்லையில்லையடி பொறுமையற்ற மனமே! நான் அப்படிப்பட்ட பெண்ணல்ல, வீணாக என்னை இகழாதே. நான் என் இதத்தையே கருதி என் காதலன் இதத்தை நாடாத பாதகியாயிருந்தால், அன்று பூஞ்சோலையில், "வசிகரியின் சித்தம் இப்பொழுது எவ்வாறு இருந்தபோதிலும் அவர்பால் அன்பை அவளிடத்தில் சிருஷ்டித்து அவளுக்கும் அவருக்கும் விவாகத்தை நிறைவேற்ற ரசிகை தன்னாலியன்ற உதவியெல்லாஞ் செய்வாளென்று அவருக்குச் சொல்லுங்கள்," என்று அவர் சகோதரன் மூலமாய் என்னையும் அறியாமல் தூதுரை இயம்பி யனுப்புவேனா! நான் என் காதலனது காதலுக் குரியவளல்லவாயினும் அவர் நலத்திற்கு எவ்வகையினும் உழைத்தற் குரியவள். அதுவே என் விரதமெனக்கொண்டு ஒழுகுவேன். (நெஞ்சத்தில் கைவைத்துக் குப்பெனக்கண்ணீர்வடித்தேங்கி) நான்என் அகத்துக் காதலை அவ்வகத்திலேயே அமர்த்திப்பூட்டி நித்தியகன்னிகையாய் நைந்துருக வேண்டியது என் வினைப்பயன். ஐயோ! நெருப்புச் சுவாலையில் வீழ்ந்தாலும் இருப்பாணிகள் பதித்த பள்ளியில் வீழ்ந்து புரண்டாலும் சுகமாகக் கொள்வேனே. என் காதலன் அன்பைப் பெறாது, என் காதலை என் இதயத்திலேயே சிறை செய்து பூட்டி வருந்தும் வாழ்க்கையை எவ்வாறு சகிப்பேன்! என்னடி பித்தங்கொண்ட பேதை! அவர் வருந்தும் வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சிந்திப்பதை விட்டு மீண்டும் உன் சுயகாரிய எக்கத்திற்கே திரும்பிவிட்டாயே. (இரு கரங்களாலும் இரு கன்னங்களிலும் இரண்டு மூன்று முறை அடித்துக்கொள்ளுகிறாள்.) இல்லையில்லையடி ரசிகே! இந்த ஒருமுறை பொறுத்துக்கொள். இனிமேல் ரசிகை தன் சொந்தக் காதல்வேதனையைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே மாட்டாள். இனி அவள் சிந்தனையெல்லாம் அவள் நாதன் நன்மையைப் பற்றியே. என் நாதனே எனக்குத் தலைவர். என் தலைவர்க்குத் தலைவி வசிகரி. ஆகையால் வசிகரி என் தலைவியாவாள். அவள் என் தங்கையாயினும் அவள் எனக்குத் தலைவியே. (மஞ்சத்தில் துயில்கின்ற வசிகரி யருகே சென்று அவள் பாதங்களைத் தொட்டுத் தொட்டுத் தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு

வசீகரீ! என் கண்மணீ! உன்னைப்போல் பாக்யவதி எந்த உலகில் இருக்கிருள்? ஆ! என்ன அற்புத அழகொளிர்ந்து துயில்கின்ருய்! என் காதலன் அகத்தை வசீகரித்த உனக்கே வசீகரி என்ற பெயர் தகும். வசீகரீ! என் நாதனுக்கு இனியவளாகிய உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க, உன் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்ற ஒற்ற, என் உள்ளத்து நின்ற வேதனையும் மங்கலாகின்றது. நீ என் அகத்திற்கு முன்னினும் மிக நெருங்கிய மிக இனிய தங்கையாகின்ருய்—தங்கையா?—இல்லை, தலைவியாகின்ருய். வசீகரீ! வசீகரீ! என் நாதன் காதலை நான் பெருவிட்டாலும், அக்காதலைப் பெற்ற உனக்குச் சகோதரியாகவாவது நான் பிறந்தேனே. அது வரையில் எனக்கு ஒரு திருப்தி. ஆ! இப்பொழுது உன்பால் முன்னினும், எவ்வளவு அதிக உருக்கமாக அன்புகொண்டிருக்கின்றேன் என்று உனக்குத் தெரியுமா! வசீகரீ! வசீகரீ! என் கண்மணீ!—(சட்டெனக் குனிந்து வசீகரியின் கன்னமிரண்டையும் நன்கு முத்தமிடுகின்ருள். வசீகரி திடுக்கிட்டு நித்திரை நீங்கிப் பார்த்து எழுந்துட்காரும்பொழுதே பேசுகின்ருள்).

வசீகரி:—உன் அன்பே அன்பக்கா! நீயல்லவோ என் உயிர்ச்சகோதரி. என்னை எழுப்பவேண்டுமாஞல், அடிவசீகரி என்று ஒரு வார்த்தையால் அழைத்தால் போதாதோ. இதற்காக—.

ரசிகை:—(குழப்பத்துடன்.) வசீகரீ வசீகரி என்று எத்தனையோமுறை அழைத்தேனே.

வசீகரி:— அப்படி அழைத்தும் நான் எழுந்திருக்கவில்லையோ? சீ! பாழுந் தமோகுணம் அவ்வளவு உறுதியாகவா என்னைப் பற்றியிருக்கிறது? அப்படிப்பட்ட என் தூக்கத்தைக் கலைக்க நீ என் உடலை அசைத்து உசுப்பி எழுப்பாமல், என் கன்னத்தை முத்தமிட் டெழுப்புகிருயே. என்னிடத்தில் அவ்வளவு அன்பா! (தன்கரங்களால் தன் அக்காள் கழுத்தை யணைத்து அவள்கன்னத்தை முத்தமிடுகிருள்) என்னக்கா! உன்கன்னம் ஜில்லென்றிருக்கிறதே—ஆ! உன் கண்களும் சிவப்பாயிருக்கின்றன. நீ ராத்திரியெல்லாம் தூங்காமல் கண்ணீர் வடித்திருக்கிருய். எனக்கா—

(ரசிகை மெல்லத் தன் ஆடையால் வசீகரியின் பாதங்களில் முன்பு படிந்துள்ள கண்ணீரைத் துடைக்கின்ருள். அதையறிந்து

வசீகரி சட்டெனத் தன் பாதங்களைப் பார்த்துக் கூறுகின்றாள்:—)

வசீகரி:—என் பாதங்களிலுமா நீர்த்துளிகள்? அக்கா! என் கால் மாட்டிலிருந்து கண்ணீர் சிந்தியிருக்கிறாயே. ஐயோ! நான் என்ன அபசாரம் செய்தேனக்கா?

ரசிகை:—அபசாரமா! வசீகரி! நீ ஒரு தெய்வப் பெண். நான் தொழுவதற் குரியவள். உன்னோடு கூடப்பிறக்க——

வசீகரி:—என்னக்கா, ஒருபோது மில்லாதபடி நீ ஒருமாதிரி நூதனமாகப் பேசுகிறாய்! உன் முகத்தைப் பார்க்க உன் வார்த்தைகளைக் கேட்க என் மனம் கலக்க மடைகிறது. நீ இரவெல்லாம் என்னவோ ஒரு ஆழ்ந்த சஞ்சலச் சிந்தனையில் இருந்திருக்கிறாய்: உனக்கென்ன சஞ்சல மக்கா?

ரசிகை:—எனக்குச் சஞ்சல மொன்று மில்லை, அன்பினால் உருகுகிறேன், உன்னிடத்தில் கொண்ட அன்பினால் உருகுகிறேன்.

வசீகரி:—முன்னிலும் அதிகப் புதுமையாகப் பேசுகிறாயே. அன்பினாலா உருகுகிறாய்? என்னிடத்தில் கொண்ட அன்பினாலா? என்னிடத்தில் எப்பொழுதுந்தானே அன்புண்டு. இப்பொழுது ஏன் இந்தப் புதிய நிலைமை! மேலும் உருக்கமென்றாலென்ன? சஞ்சலந்தானே? அன்பினால் சஞ்சலமேன் உண்டாகிறது? உன் வார்த்தைகள் ஒன்றும் அர்த்தமாகவில்லை யக்கா.

ரசிகை:—வசீகரி! இத்தனை நாள் கொண்டிராத ஓர்வித அதி உருக்கமான புதிய அன்பை இப்பொழுது உன்னிடத்தில் கொண்டிருக்கிறேன்.

வசீகரி:—அன்பென்றால் அன்புதான். புதிய அன்பு பழைய அன்பு என்பதும் எனக்கு அர்த்தமாகாத பாஷையே-சரி. உன்னை இப்படி வருத்தும் புதிய அன்பு திடீரென எழுந்ததற்குக் காரணம்?

ரசிகை:—காரணமா கேட்கிறாய்? என்ன காரணத்தைச் சொல்லுவேன்! (மயங்குகிறாள்.)

வசீகரி:—காரண மொன்று மில்லாமலா உனக்கு இந்தச் சஞ்சலமும், இந்தச் சிந்தனையும், இந்தக் கண்ணீரும், இந்தப் புதுமாதிரியான பேச்சு நடையும் திடீரென உண்டாயின?

ரசிகை:—நீதான் காரணம், உன்னிடத்தில் கொண்ட அன்பு தான் காரணம் என்று முன்னமே சொன்னேனே யடி.

வசீகரி:—புதிய அன்பு என்று சொன்னாய். வழக்கம்போல் எப்பொழுதும் சந்துஷ்டியாக, பிரியமாக என்னோடு பேசும் உன் பழைய அன்பு, இப்பொழுது, சஞ்சலக் கோலத்தில், மயங்கி மயங்கி, எனக்கு அர்த்தமாகாதபடி, பேசும் புதிய அன்பாகத் திடீரென மாறியதற்குக் காரணந்தான் கேட்கிறேன்.

ரசிகை:—உன் பெயரென்ன?

வசீகரி:—நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லக்கா. வீண் பேச்சு வேண்டாம்.

ரசிகை:—நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல். உன் பெயரென்ன?

வசீகரி:—(தனக்குள்) புவனேஸ்வரீ! என் அக்காள் பேசுவதையும் இரவெல்லாம் நித்திரையற்றிருந்ததையும்பற்றி எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. அவள் சித்த நிலைமையில் யாதொரு பிசகும் இல்லாமலிருக்கவேண்டும். (வெளிப்படையாய்) என் பெயர் வசீகரி.

ரசிகை:—ஆ! அப்படிச்சொல். வசீகரீ, வசீகரி, எவ்வளவு அழகான பெயர். அந்தப் பெயர் உனக்கே தகும். அந்தப்பெயர்க்கேற்றபடி நீ என் அகத்தை முற்றும் வசீகரித்து விட்டாய். என் உடல் பொருள் ஆவி முழுவதும் உன் சேவைக்கே உரியன. என் பெயரென்ன? சொல்.

வசீகரி:—நீ பேசுவதைப் பார்க்க எனக்குக் கலக்கம் அதிகரிக்கிறது. நீ உன் மஞ்சத்தில் போய்ப் படுத்து நன்றாய் நித்திரை செய். எனக்கும் களைப்பாயிருக்கிறது. (சயனிக்கிறாள்.)

ரசிகை:—(வசீகரி சயனிப்பதைத் தன் கரங்களால் தடுத்து) சற்றுப் பொறு, என் பெயரென்ன சொல்.

வசீகரி:—(மருண்டு) உன் பெயர் உனக்குத் தெரியாதா?

ரசிகை:—உன் வாயால் சொல்லு.

வசீகரி:—ரசிகை.

ரசிகை:—சரி, உன் பெயர் வசீகரி, நீ என்னை முற்றும் வசீகரித்து விட்டனை. என் பெயர் ரசிகை, அதாவது ரசிக்கச் செய்கிறவள். உன் வாழ்க்கையை, உனக்கு நன்கு ரசிக்கச் செய்கிறவள்.

வசீகரி:—எனக்குத் தூக்கம் வருகிறதக்கா! நீயும் போய் சயனித்து நித்திரைசெய். நாளைக் காலை எல்லாவற்றையும்பற்றிப் பேசிக்கொள்ளலாம்.

ரசிகை:—காரணங் கேட்டாயே. காரணத்தை அறியாமலா தூங்கப்போகிருய்?

வசீகரி:—(சற்று முக மலர்ந்து) சரி சரி, சொல்லக்கா, நான் தூங்கவில்லை.

ரசிகை:—உன் வாழ்க்கையை உனக்கு ரசிக்கச் செய்கிறவள் ரசிகை. நான் உன் இன்பத்தையே உன் நலத்தையே எப்பொழுதும் நாடியிருக்கிறேன். ஆனல் தக்க தலைவனின்றி உன்னைப்போன்ற உத்தமிகளுக்கு வாழ்க்கை ரசிக்காது. நீ தகுந்த தலைவனை அடைந்து இன்ப வாழ்க்கையி லிருப்பதைக் கண்குளிரக் காணலாம் என்று எண்ணியிருந்தேன். நீ விவாகத்தை வெறுப்பதாக அன்று சொன்னுயே. அதுதான் எனது சஞ்சலத்திற்கும், நீ சொல்லுகிறபடி என்னுடைய புதிய நிலைமைக்கும் காரணம். அன்பினுல் உருகுகிறேன், உன்னிடத்தில் அன்பினுல் உருகுகிறேன், என்று நான் சொன்னது இப்பொழுது உனக்கு அர்த்தமாகிறதல்லவா?

(தொடரும்.)

பத்திராதிபர்.

பத்திரிகை.

வீட்டின் செல்வம் புத்திரர்களின் தகுதியிலும் நாட்டின் செல்வம் பத்திரிகைகளின் மிகுதியிலும் அடங்கியிருக்கிறது. இதனை நன்குணர்ந்தே ஐரோப்பா அமெரிக்காக் கண்டங்களில் இலட்சக்கணக்கான பத்திரிகைகள் அப்போதைக்கப்போது வெளிவருகின்றன. ஒரு ஜனசமூகம் முன்னேற வேண்டுமானல், அந்த ஜனசமூகத்திற்குச் சொந்தமாக அநேக பத்திரிகை

கள் நின்று உழைக்கவேண்டும். அரசியற்குற்றங்குறைகளை ஒழிப்பிப்பதும் செங்கோல்களைச் செழிப்பிப்பதும் பத்திரிகையே. அரசர்களையோ அரசாங்கங்களையோ நடாத்துவது மந்திரிகளென்றால் அம்மந்திரிகளை நடாத்துவது பத்திரிகைகளேயென்று திட்டமாய்ச் சொல்லலாம். உயிரின் ஜீவியத்திற்குச் சுவாசம் அவசியமானதுபோல அறிவின் ஜீவியத்திற்குப் பத்திரிகை அவசியமானது. செல்வாக்குள்ளதோர் பத்திரிகாசியர் வளம்பொருந்தியதோர் தேசத்தினது பிரதம மந்திரியைப் பார்க்கிலும் மேலானவர்.

பத்திரிகை வாசியாதவரிடத்தில் விவேகமும் விவகார ஞானமுமிருத்தல் துர்லபம். காலதேச வர்த்தமானங்கள் பத்திரிகாநேயரிடத்தில் மாத்திரம் அகப்படும். உணவை அருந்துவதற்கு உசித நேரத்தைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டவொருவனுக்கு பத்திரிகை படிப்பதற்கேற்ற காலம் கைகூடாதிருப்பது அதிசயத்திலும் அதிசயம். சர்வகலாசாலைப் பட்டதாரியாய், ஒருவன் உயர்தரக் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும், அவன் பத்திரிகாநேயனில்லையாயின் அவனது பட்டத்தாலும் படிப்பாலும் அத்தனை பிரயோஜனமில்லை. மனிதவாழ்க்கைக்குக் கொடுபட்டிருக்கும் காலச்சக்கரத்துள், தான் சாப்பிடுவதற்கு நேரமில்லையென்றால் சிலவேளை அதனை நம்பலாம்; ஆனால் அவனே, தனக்கு வாசிக்க அவகாசம் இல்லை யென்பானாயின் அறிவாளிகளாயுள்ளோர் அவன் வெறுங்கூற்றை ஒருபொழுதும் நம்பமாட்டார்கள்.

பத்திரிகையின்மாட்சி அதன் ஆசிரியரின் திறமையைமட்டும் பொறுத்ததல்ல! கடிதநேயர்களின் சாமர்த்தியத்திலும் பத்திரிகையின் ஜொலிப்பு பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நிர்மலமும் ஸ்படிகம் போன்றதுமான இருதயம் பத்திராதிபருக்கு இருப்பதுபோலவே உண்மையும் தாக்ஷண்யமின்மையும் கடிதநேயரிடத்தில் வதிந்திருத்தல்வேண்டும். கற்பனைக் கதைகளைக் கண்டமட்டும் வளர்த்தி யெழுதுவது காலத்திற்கேற்றதில்லை யாயினும், அக்கதைகளில் சுருதி யுக்தி அநுபோகங்களுக்கு ஈடுபட்டதும், தற்கால நாகரீக தத்துவங்களுக்கு முரண்படாததுமான விஷயங்களைப் பொருந்தவைப்பது மிகவும் உத்தமமானது. கைக்கூலிக்காகக் கலத்தை நிரப்பிவிடுந் தொழிலில், கடிதநேயருள் முதற்றரமானவர் பிரவேசிக்க மாட்டார். எழுதுகோல், துப்பாக்கியைப் பார்க்கிலும் அதிவலிமை பொருந்தியதாதலால், பத்திராதிபரைப் போலவே கடிதநேயரும், தம் எழுதுகோலை இடங்கண்டு பிரயோகிக்கவேண்டும். போர்வீரனின் வெற்றி எப்படி அவன் தனது வேலை வழங்கும் பான்மையி லிருக்கிறதோ அப்படியே கடிதநேயரின் ஜெயம் அவரது (எழுது) கோலை உபயோகிக்கும் தன்மையில் இருக்கிறது.

பத்திரிகைவிஷயமாய்ச் செலவுசெய்யாது மீதம்பிடித்த தொகை சிக்கனத்திற்கு இலக்கியமா யிருக்கமாட்டாது. பத்திரிகைக்குச் செலவிடும் தொகை நமது குறிப்பேடுகளில் செலவுகலத்தில் எழுதிவைக்கவேண்டியதே வாஸ்தவமாயினும், பத்திரிகை வாசிப்பினால் உண்டாகும் அறிவோ வென்றால் அக்கணக்குப் புத்தகத்திலேயே வரவுகலத்தில் தீட்டிவைக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. எழுத்துவாசனை யில்லாதவர்கள் பத்திரிகை வரவழையாதிருப்பதற்கு, அவரது வாசிக்க வியலாமையையே ஒரு காரணமாகச் சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் காரணம் போலிக் காரணமேயொழிய மற்றப்படியல்ல. என்னை? தம்மால் வாசிக்கக் கூடாதாயின், வாசிக்கத் தெரிந்தவருக்குப் பத்திரிகையைத் தருவித்துக் கொடுத்து அன்னவர் வாசிக்குந்தோறும் விஷயாம்சங்களைக் கேட்டுணர்ந்துகொள்ளலா மன்றே?

அச்சுவிலையும் கடுதாசிவிலையும் கூலிவிகிதங்களும் மிக உயர்ந்துபோயிருக்கும் இக்காலத்தில் சொற்பவிலைக்குப் பத்திரிகைகள் அகப்படுவது கஷ்டமாயினும் நாலைந்துபேர்கள் சேர்ந்தாவது பொது வாசகசாலைகளில் அங்கத்தினராக அமர்ந்தேனும் பத்திரிகைபெற்று வாசித்தல் நிரம்பவும் நல்லது. அதிலும், நமது தேசபாஷைப் பத்திரிகைகளை நாம் முதலாவதாகப் போஷித்துவரல் வேண்டும். சுதேசபாஷாப் பத்திரிகைகளை வெறுத்தல், பெற்று வளர்த்த தாயைப் புறக்கணிப்ப தொக்கும். சுயபாஷைப் பத்திரிகைகளிற் பல,நெடுங்காலம் நிலைத்தலின்றி அதிவிரைவில் மறைவுற்றதற்கு நம் போஷிப்பின்மையே காரணமென்னும் அபக்யாதிக்கு நம்மில் எவரும் ஆளாகாவண்ணம் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஈசன் இதற்கு அருள்புரிவாராக.

எம். பி. மஸ்கரன்ஹாஸ்.

பல திரட்டு.

கடல்கள் கடந்து கம்பியில்லாத 'டெலிபோன்' பேச்சு.

கம்பியில்லாத் தந்திமூலமாய்ச் சமாசாரங்களை நெடுந்தூரம் அனுப்பும் முறை உலகில் அநுசாரணையி லிருப்பது யாவருக்கும் தெரிந்துள்ள விஷயம். கம்பிச் சம்பந்த மில்லாமல், நெடுந்தூரத்திலுள்ள இடங்களிலிருந்து 'டெலிபோன்' மூலமாய்ப் பேசும் ஆச்சரியகரமான நிகழ்ச்சி 1919-ம் வருஷம் மார்ச்சு மீ 19-ம் உ நிகழ்ந்தது. அன்று காலை ஏழுமணிக்கு, அயர்லாந்திலுள்ள கிளிப்டென் என்ற இடத்திலிருந்து ஒரு என்ஜினீர், அமெரிக்காவிலுள்ள நோவா ஸ்காஷியாவைச் சேர்ந்த கிளேஸ்பேயில் உள்ள ஒருவரோடு கம்பியில்லா டெலிபோன் மூலமாய்ப் பேசினார். பேச்சு உடனே

கேட்டதாகவும், சாதாரணமான கம்பிச்சம்பந்த டெலிபோன் மூலமாய்ப் பேசுவதுபோலத் தெளிவாக இருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

ஓர் சிறந்த பால இந்திய ரசாயன சாஸ்திரி.

ஸ்ரீஜத் இ. இ. தத்தர் என்னும் பதினேழு வயதுள்ள இந்திய ரசாயன சாஸ்திர நிபுணர் (chemist) இந்தியாவின் கைத்தொழி லபிவிர்த்திக்குப் பெருத்த நன்மை உண்டாகக் கூடியதாய், ரசாயன சாஸ்திர சம்பந்தமான சில புதிய விஷயங்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இவர் மத்திய மாகாணங்களிலுள்ள பிரபல கைத்தொழிலாதிபதியும் பாரிஸ்டருமாகிய ஸ்ரீஜத் பி. சி. தத்தாது புத்திரராக 1902-ம் ஜூலை ஜபல்பூரில் பிறந்தார். இளமைப் பருவத்தில் பெரும்பாகம் இவர் இங்கிலாந்திலேயே கழிக்க நேர்ந்தது. லண்டனிலுள்ள 'செண்ட் பால்ஸ் பிரிபரேட்டரி ஸ்கூல்' என்ற ஒரே பாடசாலையில்தான் கல்வி பயின்றவர். வெகு பாலியத்திலேயே ரசாயன சாஸ்திரப் படிப்பில் மிக்க பிரியங் காட்டினார். 1915-ம் இவர் தன் பிறப்பிடமாகிய ஜபல்பூருக்கு வரும்படி யாயிற்று. இங்கேதான் இவருடைய சிறந்த புத்தி நுட்பம் பெரிதும் விகாசிக்கலாயிற்று. ககோள சாஸ்திர (Geology) ரசாயன சாஸ்திரப் பரிசீலனைப் பயிற்சியில் விசேஷ ஆர்வ முடையவராய், தன் தகப்பனாருடைய சுரங்கச் சாலையில் மிகுதியும் பழகி, கடைசியாகத் தான் ஒரு ரசாயன சாஸ்திரி ஆவதாகவே தீர்மானித்தார். தந்தையும் அதற் கிணங்கி தன் சொந்த பங்களாவில் அதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்களெல்லாம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். பின்னர் மத்திய மாகாணக் கவர்ன்மெண்டார் பால சாஸ்திரியின் அறிவுக் கூர்மையைப் பற்றிக் கேள்வியுற்று ஜபல்பூரில் காலேஜி லுள்ள சாஸ்திர பரிசீலனச் சாலையை (Laboratory) உபயோகித்துக்கொள்ளும்படி அநுமதி யளித்தார்கள். மற்றப்படி இவர் தற்கால அநுசரணையிலிருக்கும் கலாசாலையில் ஏற்பட்ட முறைப்படி கல்வி பயின்றவரல்ல. இவர் கண்டு பிடித்துள்ள விஷயங்களாவன:—

1. 'மெதேன்' அல்லது 'மார்ஷ்காஸ்' என்ற ஓர்வகை வாயுவை எவ்விடத்திலும் பெறக்கூடிய முறை. இவ்வாயு நிலக்கரிச் சுரங்கங்களிலும், சிற்சில இடங்களிலுள்ள கிணறுகளிலுமே இதுவரை காணப்பட்டது. பிரகாசமான தீபங்கள் அமைப்பதற்கும், சுண்ணாம்புக் காளவாசல் முதலிய மிகுந்த உஷ்ணம் வேண்டிய தொழிற் சாலைகளுக்கும் இது மிகவும் உபயோகமான வாயு. இத்தகைய வாயுவை எவ்விடத்திலும் பெறக்கூடிய முறையைக் கண்டுபிடித்து, பால சாஸ்திரி தன் பங்களா முழுவதும் மார்ஷ்காஸ் தீபமே அமைத்திருக்கிறாராம்.

2. இந்தியாவிலுள்ள ராஜபுதன ராஜ்யங்கள், சிந்து மாகாணம், வடமேற்கு எல்லை மாகாணம் முதலிய இடங்களில் ஏராளமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய 'ஜிப்ஸம்' என்ற பொருளிலிருந்து கந்தகம் எடுக்கும் 15 முறைகள் புதிதாய்க் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். கந்தகத் திராவகம் மலிவாய்க் கிடைத்தால், இந்தியாவில் இல்லாத அல்லது க்ஷீணித்திருக்கிற பல கைத்தொழில்களின் விசேஷ அபிவிர்த்திக்கு அநுகூலமாயிருக்கும். அந்தக் கந்தகத் திராவகம் செய்வதற்கு வேண்டியகந்தகம் ஏராளமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய வழி இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

3. இந்தத் தேசத்திலுள்ள சில கற்பாறைகளிலிருந்து சோடா உப்புகள்; 'அலுமினா,' 'பொட்டாஷ்' என்ற பொருள்கள் சுலபமாய் எடுக்கக்கூடிய முறைகளும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். பொட்டாஷ், நிலத்திற்கு எருவாக ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் மிகுதியாக உபயோகப்படுகிறது.

இப்பொழுது ஸ்ரீஜத் தத்தர் பம்பாயில் இருக்கிறார். இவர் கண்டுபிடித்திருக்கிற முறைகளை அநுசரித்து,பொட்டாஷ் முதலிய பொருள்கள் செய்ய சீக்கிரத்தில் ஒரு கம்பெனி ஏற்படக்கூடும். சர் சாஸூன் டேவிட் என்ற கனவான்தான் தனக்குத் தன் முயற்சியில் மிக்க உற்சாகமளித்தாரென்றும், அவருக்குத் தான் மிக நன்றிபாராட்டுவதாகவும் பாலசாஸ்திரி கூறுகிறார்.

நூறுவயது கடந்து ஜீவித்திருந்தவர்கள்.

சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற மிஸ்ஸஸ் பூர்க் என்ற மாதுக்கு 121 வயதானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி 100 வயது கடந்து ஜீவித்திருந்தவர்கள் பலர். காப்டன் டயமண்ட் என்ற ஒருவர் அமெரிக்காவிலுள்ள சான்பிரான்ஸிஸ்கோ நகரத்தில் 1914-ம் வருஷம் 118-ம் வயதில் காலஞ்சென்றார். இவர் தமது 106-ம் வயதுவரை சிறுவர்களுக்குத் தேகாப்பியாசம் போதித்துக்கொண்டிருந்தார். இவர் 67 வருஷ காலமாக மாமிச ஆகாரம் உட்கொள்ளவில்லையாம். கும்பகோணம் தாலூகா ஆண்டார் நல்லூர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ கிரிசுந்தரி சமேத கல்யாணசுந்தரேசுவரஸ்வாமி சந்நிதானத்தில் சதா சேவை செய்துகொண்டிருந்த 110 வயதுள்ள அநந்து அம்மாள் என்ற ஒரு பிராமண மாதின் பக்தி விசேஷத்தைப்பற்றி நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன் கேள்வி.

1904-ம்ஸு 18-வது பங்காளக் காலாட்படையின் 'ரெஜிமெண்டல் சாப்லேன்' தன் 130-வது வயதிலும் வேலைபார்த்து வந்ததாகவும், 1908-ம் வருஷம் ஆந்த்ரே நிக்கோலேவிக்ஷ் ஷ்மிட் என்ற ஒரு ருஷியருக்கு 136 வயதானதாக நிரூபண மானதாகவும், கான்ஸ்டான்டிநோபிலில் 133 வய

துள்ள ஒருவர் இருந்ததாகவும், ப்யூஜெட் சவுண்டு என்ற கரையில் 160 வயதில் திரிந்துகொண்டிருந்த 50 ராத்தல் நிறையும் இல்லாத 2 அடி 5 அங்குல உயரமுள்ள ஒரு மனிதனைப்பற்றியும், 145 வயதில் ஒரு சீனதேசத்துக்கனவான் 1913-ம்௵ நியூ யார்க் நகரில் வந்திறங்கியதாகவும், திருச்சிறுப்பள்ளி 'எஸ். பி. ஜி. ஹைஸ்கூல் மாகசின்' எழுதுகிறது.

எல். டி. பரீட்சையில் தேறிய பெண்கள்.

இவ்வருஷம் எல். டி. பரீட்சையில் 15 பெண்கள் தேறியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலோர் கிறிஸ்தவப்பெண்களே. பெண்களுக்கு உயர்தரப் படிப்பு வேண்டியதில்லை என்ற கொள்கையுடைய ஒரு சாரார் இருப்பினும், தகுந்த போதனுசக்தி வாய்ந்த உபாத்தியாயினிகள் பெண் கல்வி யபிவிர்த்திக்கு அவசியமன்றோ? நாட்டில் போதிய பெண் உபாத்தியாயர்கள் இல்லாமையாற்றான் பலவிடங்களில் பெண் பாடசாலைகளில் புருஷர்களே உபாத்தியாயர்களாக இருக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. இது உசிதமற்ற அநுசாரணையென்றே, முற்கூறிய உயர்தரப் பெண்கல்விக் கண்டனக் கட்சியார் கருதுவர். ஆதலின் எவர் கொள்கை எவ்வாறிருந்த போதிலும், இந்நாட்டுப் பெண்கல்வி யபிவிர்த்தியை முன்னிட்டு, அதில் பல ஸ்திரீகள் ஆர்வங்கொண்டு திறமையான உபாத்தியாயினிகளாகவேண்டியது அவசியம். அத்துறையை மேற்கொண்டுள்ள மிகச் சிறு பான்மையராகிய இந்தியப் பெண்களில் பெரும்பாலோர் கிறிஸ்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். நமது பெண் கல்வி யபிவிர்த்தியாகிய பொது நலத்தைக் கருதி இந்துப்பெண்களும் தங்கள் கிறிஸ்தவ சகோதரிகளைப்போல் தங்கள் கல்விப் பெருக்கத்தில் சிரத்தையும் ஊக்கமுங் கொள்வார்களாக.

ஒரு கிறிஸ்தவர் இந்துவானர்.

கொல்லத்தில் சிலகாலமாகக் கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்ந்திருந்த ஓர் உயர்ந்த பிராமணரல்லாதார் வகுப்பைச் சார்ந்த ஸ்ரீமான் ஆர். சங்கரவரையார் பி. ஏ. தன் பந்துமித்திரர்கள் விருப்பத்திற் கிணங்க இந்து மதத்திற்கு வரப் பிரியங்கொண்டிருந்தமையால், அவர் சமீபத்தில் நடந்த ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் 87-வது ஆண்டு விழாவின்போது ஸ்வாமி நிர்மலந்தாவால் சில சடங்குகள் புரியப்பட்டு மறுபடியும்இந்து மதத்தில் சேர்க்கப்பட்டார்.